

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Σταθμός, «Η ΕΛΠΙΔΑ»

(θεατρικό έργο)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2021

Τίτλος: Σταθμός, «Η ΕΛΠΙΔΑ»
(θεατρικό έργο)

copyright © 2021, Ελένη Σεμερτζίδου

Εξώφυλλο: Ελένη Παπαδοπούλου

Επιμέλεια: Άρης Καπετανόπουλος

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προβολών της. Επισημαίνεται πάντως ότι κατά το Ν.2121/1993 και τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν.100/1975) απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη και του συγγραφέα.

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Σταθμός, «Η ΕΛΠΙΔΑ»

(Θεατρικό έργο)

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

- ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*)
- ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ» (*Νάντια*)
- ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»)
- ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»)
- ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*)
- ΑΝΤΡΑΣ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ
- ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*)
- ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*)
- ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*)
- ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (*Ρεβέκκα*)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Μπροστά από ένα φινιστρίνι στέκεται και κοιτάει τη σελήνη ένας νεαρός άντρας. Βρισκόμαστε στον Διαστημικό σταθμό, «Η ΕΛΠΙΔΑ». Φοράει ένα κοντομάνικο μπλουζάκι, βερμούδα και έχει τα πόδια του γυμνά. Λίγα μέτρα πιο πέρα, ένα ποδήλατο γυμναστικής και μια αντλία που συνδέεται με το καπάκι τουαλέτας και καταλήγει σε κάτι που θυμίζει δεξαμενή. Μια ψηλή σκάλα, στο μέσον της σκηνής, με λαβές δεξιά και αριστερά. Λαβές, βλέπουμε, και στο φινιστρίνι, στα όργανα γυμναστικής και δίπλα από το καπάκι της τουαλέτας, υποδηλώνοντας τη μηδενική βαρύτητα που επικρατεί στον διαστημικό σταθμό. Από την οροφή, λευκά σεντόνια αιωρούνται. Μια τράπεζα εργασίας με εργαλεία, ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής βιδωμένος πάνω στον πάγκο και διαφανή σακουλάκια με αποξηραμένη τροφή συνθέτουν το σκηνικό. Ο άντρας ανεβαίνει στο ποδήλατο γυμναστικής, πιάνεται από τις λαβές και αρχίζει να κάνει πετάλι...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (απαγγέλλει τραγουδιστά) Ένα, δύο τρία... Πάμε! Πόσες είναι οι αντοχές μου το φεγγάρι για να δω;... Έχω τόσα αστέρια γύρω που τη λύπη μου ξεχνώ... Στην Αμερική θα πάω... Όχι! Τέλος! Δεν υπάρχει επιστροφή... Αααχ! Ένα βήμα με χωρίζει απ' τη νέα μου αρχή! (*μικρή παύση*) Ουφ... Κορίτσι μου λαμπρό... Στον αστεροειδή σου, σήμερα, το σκότος διασκεδάξεις... Δεν σε βλέπω... Αλλά (*μικρή παύση*) Σ' ακούω... (*ακούγεται ένα ηχητικό σήμα λήψης ηλεκτρονικού μηνύματος. Κατεβαίνει από το ποδήλατο γυμναστικής και κάθεται στον πάγκο εργασίας. Ανοίγει το ηλεκτρονικό μήνυμα και το διαβάξει. Ακούγεται off μια γυναικεία φωνή...*)

ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Νάντια*): Αστεροειδής «ΕΞΟΔΟΣ». Καλημέρα, γλυκέ μου. Εδώ, όλα ετοιμάζονται για τη μεγάλη έξοδο... Ο κυβερνήτης και ο συγκυβερνήτης μάς δίνουν συνεχώς οδηγίες, μέρες τώρα. Είναι πολύ καλοί μαζί μας και, όταν αγχωνόμαστε, μας δίνουν να φορέσουμε γυαλιά για να δούμε όλο το φάσμα των αστεριών. Είναι μαγευτικό το θέαμα. Μακάρι να ήσουν κοντά μου να το βλέπαμε μαζί (*μικρή παύση*) Αγάπη μου... Δεν μας απομένει πολύς χρόνος... Πρέπει ν' αποφασίσεις. Δεν θα 'μαστε για πάντα εδώ. Ο αστεροειδής... Το αστέρι μας, γλυκέ μου, θα μπει σε νέα τροχιά... Θα μπει σε τροχιά «εξόδου». Μετά... Η απεραντοσύνη του σύμπαντος θα γίνει η μόνιμη κατοικία μας... Για πάντα... (*το μήνυμα χάνεται από την οθόνη του ηλεκτρονικού υπολογιστή και ο άντρας πηγαίνει στο φινιστρίνι. Στέκεται και κοιτάζει, μελαγχολικά, τη σελήνη. Ακούγεται ξανά ηχητικό σήμα λήψης ηλεκτρονικού μηνύματος στον υπολογιστή. Αφήνει το φινιστρίνι και ξανακάθεται στον πάγκο εργασίας. Διαβάζει το μήνυμα στην οθόνη. Ακούγεται off μια άλλη γυναικεία φωνή...*)

ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): Αστεροειδής «ΕΞΟΔΟΣ». Καλημέρα, γιε μου. Ελπίζω να είσαι καλά. Το αστέρι μας, μέρα με τη μέρα, μας εγκαταλείπει. Ζούμε, πλέον, με τη λαχτάρα της προσμονής για το αύριο που μας περιμένει. Κάποιοι έχουν ένα μόνιμο χαμόγελο στα χείλη και κάποιοι άλλοι δείχνουν έντονα προβληματισμένοι. Εχθές, μας μίλησε ο κυβερνήτης. Φαίνόταν αισιόδοξος. Μας είπε ότι τα πράγματα πάνε πολύ καλά. Ο πατέρας σου – μου έρχεται να βάλω τα γέλια! – δεν τον συμπαθεί καθόλου αυτόν τον κυβερνήτη, γιέ μου! Εκείνος λέει ότι δεν έχουμε να ανησυχούμε για τίποτα, και ο πατέρας σου λέει ότι πρέπει να ανησυχούμε για τα πάντα! Εγώ... Εγώ είμαι κάπου στο ενδιάμεσο... (*μικρή παύση*) Πες μου πώς περνάς; Είναι βολικά στον... σταθμό; Μηδενική βαρύτητα;... Κάτι έχω ακούσει... Άλλο, όμως, να τ' ακούς και άλλο να το ζεις... Έτσι δεν είναι; Δηλαδή... Δηλαδή είσαι τόσο ελαφρύς που το πάνω γίνεται κάτω και το κάτω πάνω; Άνω-κάτω, δηλαδή! Αχ, γιε μου!... Ας πούμε και κάτι να γελάσουμε! (*μικρή παύση*) Αλήθεια... Γελάς;... Γελάς μ' αυτά που λέω; (*ο νεαρός άντρας σκύβει το κεφάλι του θλιμμένα*) Πώς

περνάς τον χρόνο σου; Πες μου, αν θέλεις. Ακούς μουσική; Διαβάζεις βιβλία; Κάποτε έβλεπες πολύ θέατρο. Αφού... Να σου πω την αλήθεια, για ένα διάστημα, κι εγώ κι ο πατέρας σου πιστεύαμε ότι θα μας γίνεις ηθοποιός! (γελάει) Φοβόμασταν – δεν στο κρύβω! (γελάει) Τώρα... Πώς... Πώς βλέπεις θέατρο εκεί στον σταθμό; (ο άντρας σταματάει να διαβάζει το μήνυμα και σηκώνεται από το τραπέζι. Επιστρέφει στο φινιστρίνι. Ανοίγει ένα σακουλάκι και τρώει ένα αποξηραμένο φρούτο. Μετά, ανεβαίνει στο ποδήλατο γυμναστικής... Κοιτάει το ρολόι του, χρονομετρώντας την επίδοσή του. Σταματάει, μόλις ακούγεται από ένα μεγάφωνο του σταθμού: ' ' ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΒΡΟΧΗ ΔΙΑΤΤΟΝΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΙΔΩΝ. ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΦΙΝΙΣΤΡΙΝΙΑ ΣΑΣ, ΧΑΜΗΛΩΣΤΕ ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΜΟ, ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΕ. ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΠΡΩΤΗ «ΒΡΟΧΗ» ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΚΕ ΤΟ 1833, ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΗΣΕ ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛ-ΤΑΤΛ, ΤΟ 1865 ' '. Ο άντρας πάει γρήγορα στο φινιστρίνι για να δει το θέαμα. Ακολουθεί εντυπωσιακός φωτισμός στη σκηνή, με την αιώρηση και των λευκών σεντονιών σε διαφορετικούς συνδυασμούς και χρωματικές παραλλαγές. Παίρνει το κινητό του και τραβάει φωτογραφίες. Αμέσως μετά επιστρέφει στον ηλεκτρονικό υπολογιστή και πληκτρολογεί γρήγορα. Τον ακούμε να λέει στο μήνυμα που στέλνει στην κοπέλα του, τη Νάντια:)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Αγάπη μου. Καταλαβαίνω ότι έχεις αγωνία για την ΕΞΟΔΟ από τον αστεροειδή. Μην ανησυχείς, όμως. Όλα θα πάνε καλά. Θα είστε ασφαλείς. Ο κυβερνήτης κάνει άριστα που σας ενθαρρύνει. Ξέρεις... Είναι και οι γονείς μου στον αστεροειδή. Δεν στο είπα. Τους έχεις κοντά σου (μικρή παύση) Αγάπη μου... Κοίτα! Κοίτα στην οθόνη του υπολογιστή σου! Πριν από λίγο, είχαμε βροχή μετεωριτών, εδώ στον διαστημικό σταθμό! Το απέραντο σκοτάδι έγινε εκτυφλωτικό φως! Το σύμπαν έλαμψε! Ανέβασα τις φωτογραφίες από το κινητό μου για να τις δεις. Ήταν υπέροχα. Όπως... Όπως τ' αστέρια για τα οποία μου έγραψες στο μήνυμά σου... (μικρή παύση) Γλυκιά μου... Σ' αγαπώ όσο τ' αστέρια, κι ακόμη πιο πολύ. Μην

το ξεχάσεις αυτό ... (Σταματά να πληκτρολογεί και σκεπάζει με τα χέρια του το πρόσωπό του, κλαίει)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ο νεαρός κοσμοναύτης σκουπίζει τα μάτια του και σηκώνεται από τον πάγκο εργασίας. Στέκεται στο μέσον της σκηνής, ακολουθεί μονόλογος)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Όχι... Όχι... Δεν πρέπει. Δεν πρέπει ν' αφεθώ. Η βαρύτητα έχει ελαφρύνει την ψυχή μου. Την έχει λεπτύνει, όπως μια αραχνοϋφαντη κλωστή... Όμως, εγώ πρέπει να την κρατήσω σφιχτά δεμένη πάνω στο στήθος μου. Να μην βγει... Να μην πετάξει... Να μην χαθεί μέσα στο απέραντο κενό που τύλιξε τα πάντα... (σιγομουρμουρίζοντας τραγουδιστά έναν σκοπό...) Αγάπη μου... Έλα σαν όνειρο... Τη νύχτα που η μοναξιά τα βλέφαρα βαραίνει... Έλα και, της σιωπής την άφατη τη λέξη, ψέλλισε μου... Κείνη που λέει το παιδί στη μάνα, σαν ξυπνήσει... Και το λουλούδι, όταν ακούσει, με ευωδιά την ομορφιά του φανερώνει... Έλα... Έλα και πες μου γλυκά μια ' 'Καλημέρα' '. Από τον λήθαργο τούτης της μάταιης ζωής για να με βγάλεις... Κι από της συμφοράς την προσμονή, άλλης ελπίδας τον σκοπό τραγούδησέ μου... (Ακούγεται ηχητικό σήμα από ηλεκτρονικό μήνυμα στον υπολογιστή. Αρχικά, διστάζει να πλησιάσει στον πάγκο εργασίας. Ωστόσο, κάθεται στον υπολογιστή και διαβάζει το περιεχόμενο του μηνύματος. Ακούγεται off μια αντρική φωνή, αυτή τη φορά):

ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): Αστεροειδής «ΕΞΟΔΟΣ». Καλημέρα, γιε μου. Τι κάνεις εκεί, στον σταθμό; Εμείς εδώ πάμε ολοταχώς για φούντο! Αυτή η μάνα σου μ' έχει φλομώσει σε παρηγορίες, προσευχές και τα συναφή! Την ξέρεις τώρα, γιε μου! ' 'Όλα καλά θα πάνε... Ο Θεός είναι μεγάλος' '... Και κάτι τέτοια παλαβά! (ο νεαρός άντρας μελαγχολεί) Ο αστεροειδής δεν βλέπω να στέκεται όρθιος για πολύ ακόμα. Ο κυβερνήτης και ο συγκυβερνήτης έχουν ένα μόνιμο χα-

μόγελο ευτυχίας, τα ανδρείκελα! Κάτι σκαρώνουν και δεν μας το λένε! Αυτό και μόνο με κάνει να πιστεύω ότι μας περιμένει μεγάλη συμφορά... (μικρή παύση) Άκου, γιε μου... Θέλω να σου πω κάτι... Δεν ξέρω για πόσο καιρό ακόμα θα... Τέλος πάντων... Θέλω να προσέχεις εκεί που είσαι... Στον Σταθμό... Μου το υπόσχεσαι; Να τρως καλά... Μην διαβάζεις και πολλά βιβλία... (μικρή παύση) Και κάτι ακόμα... Είσαι ελαφρύς, όπως λένε; Περνάς σαν το άνεμο ανάμεσα απ' τ' αντικείμενα; Άκουσα πως το ονομάζουνε... ' 'Μηδενική Βαρύτητα' ' (μικρή παύση) Σίγουρα... Σίγουρα, στο μηδέν καταλήγουν όλα... Ωστόσο... Εσύ, γιε μου, μην ακούς τι λέει ο γέρος πατέρας σου! Γέρασα και όλο απελπισία είμαι! Εσύ... Εσύ ποτέ, δεν θα καταλήξεις στο μηδέν... Το νιώθω... Μου το υπόσχεσαι; Ότι δεν θα καταλήξεις ποτέ στο μηδέν;... (ο νεαρός άντρας χαμηλώνει το βλέμμα του. Σβήνει η οθόνη. Αφήνει τον πάγκο εργασίας και κάθεται πάνω στο καπάκι της, ειδικά διαμορφωμένης σε συνθήκες μηδενικής βαρύτητας, τουαλέτας. Ακολουθεί μονόλογος...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Ο πατέρας ήταν, πάντα, πολύ ρεαλιστής. Σε αντίθεση με τη μαμά, που το συναίσθημα δεν της έλειπε, αλλά, μάλλον, της περίσσευε... Ο πατέρας απαντούσε, συχνά, σε πρώτο ενικό: ' 'εγώ ξέρω, εγώ λέω, εγώ κάνω... ' ' Το ' 'εμείς' ', σπάνια, υπήρχε στο λεξιλόγιό του. Δεν άφηνε εύκολα τον εαυτό του να πιστέψει ότι «οι πολλοί» μπορεί να σκέφτονται καλύτερα για σένα απ' ό,τι εσύ για τον εαυτό σου. Για τον λόγο αυτό, έτρεφε μια φοβερή απέχθεια για όλους τους πολιτικούς. Μηδενός εξαιρουμένου! (Γελάει) Μάλωνε συχνά με τη μαμά. Εκείνη, βλέπετε, είχε τις συμπάθειές της! (υποδύμενος τη μαμά) ' 'Τι κύριος! Τι αξιοπρεπής! Τα είπε θαυμάσια!...' Και κάτι τέτοιες βαρύγδουπες εκφράσεις. (Μελαγχολεί) Όμως... Για τη μαμά... Αυτές δεν ήταν βαρύγδουπες εκφράσεις... Πίστευε στους ανθρώπους του αστέρα και το έδειχνε με τον τρόπο της... (μικρή παύση) Ο πατέρας, τότε, της απαντούσε νευριασμένα: (υποδύμενος τον πατέρα) ' 'Μα! Τι είναι αυτά που λες, χριστιανή μου! Όνειρο θερινής νυκτός βλέπεις; Έχεις ιδέα τι πράγμα είναι η... Η αξιοπρέπεια! Και την βάζεις στο στόμα

αυτονών! Αυτοί οι άνθρωποι είναι η πιο κακιά φάρα που πέρασε από τον αστέρα μας! Δεν έχουν ούτε ιερό ούτε όσιο! Σε πουλάν και σε αγοράζουν για μια οκά δόξα κι ένα πουγκί χρυσάφι!'' (θλιμμένα) Ήταν, πάντα, πολύ ρεαλιστής ο πατέρας... Τόσο ρεαλιστής, που δεν τον ένιωσα ποτέ... Τόσο ρεαλιστής, που δεν με ένιωσε ποτέ... Μόνον... Στο τέλος (μικρή παύση) Η λογική αφυδατώνει το συναίσθημα! Ναι! Είναι γεγονός! Δεν το λέω εγώ! Έχουν γίνει έρευνες πάνω σ' αυτό από διάσημους επιστήμονες! Να... Ας πούμε... Ο καθηγητής Γενετικής του πανεπιστημίου του... του... Τέλος πάντων! Δεν θυμάμαι ποιανού πανεπιστημίου! Ο Δρ. Πάπελ! Ναι! Ναι! Αυτό είναι τ' όνομά του! Ο Δρ. Πάπελ, που λέτε, ανακάλυψε ότι οι πολύ λογικοί άνθρωποι δεν κλαίνε ποτέ! Το πιστεύετε; Δεν χύνουν ούτε ένα δάκρυ από τα μάτια τους! Και τα μάτια τους πάσχουν από ξηροφθαλμία! Μέχρι και το φως τους μπορούν να χάσουν εξαιτίας αυτού του πράγματος! (θλιμμένα) Ο πατέρας, προς το τέλος, δεν έβλεπε καθόλου... Έχασε το φως του κι από τα δυο του μάτια... Κι όμως... Μέσα στη δυστυχία του, έλεγε και ξανάλεγε στη μαμά: (θλιμμένα) ' 'Τώρα βλέπω... Τώρα βλέπω, γυναίκα... Μέσα στο σκοτάδι, βλέπω το φως' '... Κι έκλαιγε, σαν μικρό παιδί, από ευτυχία (Αλλάζοντας διάθεση. Σηκώνεται όρθιος) Α! Ας πούμε τώρα και κάτι ευχάριστο για μένα! Εγώ, που λέτε, σε αντίθεση με τον πατέρα, ήμουν, πάντοτε, λιγάκι... Μμμ... Πώς να σας το πω... Λιγάκι... Λιγάκι ερωτύλος! (Γελάει) Ναι! Ναι! Καλά ακούσατε! Ερωτύλος! Γιατί να το κρύψω άλλωστε! (Με απλανές βλέμμα) Μου άρεσαν τα όνειρα... Τα πάθη... Οι έρωτες που πιάνονται από μια λεπτή κλωστή κι ακροβατούν στο όριο μεταξύ ζωής και θανάτου... Μην κοιτάτε τώρα... Υπήρχαν μέρες, μήνες... που ήμουν ερωτευμένος από το πρωί ως το βράδυ, κι απ' το βράδυ ως το πρωί! Θεέ μου, τι εποχές κι αυτές! Η μαμά τότε γελούσε κι έλεγε στον πατέρα, με τη γλυκιά φωνή της: ' 'Αχ!... Πάλι ερωτευμένος είναι ο γιος μας!' ' Κι εκείνος τής απαντούσε με τη φωνή της λογικής του: ' 'Δεν είναι ερωτευμένος ο γιος μας, χρυσή μου! Ζαλισμένος είναι! Όπως, άλλωστε, κι εσύ! Που είσαι ζαλισμένη, είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο!' ' (γελάει) Τελικά... Τελικά, ο πατέρας είχε χιούμορ! Δεν βρίσκετε; (Το γέλιο διακόπτεται στο άκουσμα του ηχητικού σήματος λήψης ηλεκτρονικού μηνύματος. Κοιτάζει με τρομαγμένα μάτια προς τον πάγκο

εργασίας. Διστακτικά πλησιάζει και κάθεται μπροστά από την οθόνη του ηλεκτρονικού υπολογιστή. Ανοίγει το ηλεκτρονικό μήνυμα και διαβάζει. Ακούγεται off η φωνή του πατέρα):

ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): Αστεροειδής «ΕΞΟΔΟΣ». Για μου... Δεν έχω καλά νέα για σήμερα... Αλλά... Ας αρχίσω πρώτα απ' τα καμώματα της μάνας σου! Αααχ! Αυτή η γυναίκα!... Αυτή η γυναίκα! Έπιασε, που λες, εχθές, το ανδρείκελο, τον κυβερνήτη, και του είπε ότι, μέσα στη νυχτερινή της προσευχή, παρακάλεσε τον θεό να τον έχει καλά! Άκουσον! Άκουσον! Θα μας τρελάνει αυτή η μάνα σου! Ποιος θεός! Και ποιος κυβερνήτης! Ούτε θεός υπάρχει ούτε κυβερνήτη έχουμε στον αστέρα μας! Γιατί... Γιατί... Αν υπήρχε ή ο ένας ή ο άλλος, δεν θα φτάναμε ποτέ σ' αυτά τα χάλια! ' ' Καλά, καλέ... ' ', της είπα εγώ ' ' Προσευχήθηκες γι' αυτόν τον άχρηστο τον Κυβερνήτη; Δεν είχες τίποτα καλύτερο να κάνεις! Και... Και αφού, τέλος πάντων, σ' έπιασε πρεμούρα να προσευχηθείς στον... στον θεό σου! Δεν έλεγες, τουλάχιστον, καμιά προσευχή για μας, που μας περιμένουνε, ανήμερα, τα τάρταρα! ' ' Τι να πω, γιε μου! Τι να πω, μ' αυτή τη μάνα σου! ' ' Δεν είμαι μόνη! Προσεύχονται και άλλοι μαζί μου στον αστέρα, τις νύχτες... ' ' μου απάντησε εκείνη! Και, τότε, εγώ ξέρεις τι της είπα; Ααα! Ααα! Τι της είπα, γιε μου! ' ' Εμ, δεν αμφιβάλλω καθόλου! Τα ίδια μυαλά με σένα έχουνε κι οι άλλοι στον αστέρα! Γιατί... Αν είχανε λίγο δράμι μυαλό στο κεφάλι τους, δεν θα κάνανε προσευχές γι' αυτόν τον καραγκιόζη, τον κυβερνήτη, αλλά θα τον κρεμούσανε, με τα πόδια ανάποδα, από το τσιγκέλι! ' ' Αυτό της είπα, γιε μου! Αυτό της είπα και το ευχαριστήθηκα! Έτσι για να ξέρεις τα κατορθώματα της μάνας σου! Έχει βάλει σκοπό, στα τελευταία της, να κάνει όλον τον αστέρα θρήσκο! Λες... Λες και, όταν θα γίνουμε αστερόσκονη και θα σκορπίσουμε στα τέσσερα σημεία του σύμπαντος, θα έχει καμιά ιδιαίτερη αξία αν ήμασταν θρήσκοι ή όχι, στον πρότερο τον βίο μας! (ο νεαρός άντρας κλείνει, θλιμμένος, το ηλεκτρονικό μήνυμα. Σβήνει η οθόνη του ηλεκτρονικού υπολογιστή. Σηκώνεται από τον πάγκο και πλησιάζει πολύ κοντά στο κοινό)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Ο
πατέρας ήταν άθεος. Εγώ πάλι... Όχι.

(σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Αλλαγή σκηνικού. Βρισκόμαστε στο γραφείο του Κυβερνήτη του αστέρα, «ΕΞΟΔΟΣ». Ο νεαρός κοσμοναύτης είναι ντυμένος, τώρα, με κοστούμι, γραβάτα και από το λαιμό του κρέμεται ένα καρτελάκι ταυτοποίησης των στοιχείων του και της θέσης που κατέχει στο επίσημο αυτό ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ σχήμα. Στέκεται όρθιος δίπλα στον Κυβερνήτη, ο οποίος είναι καθισμένος στο γραφείο του και δείχνει έντονα προβληματισμένος. Απέναντι από τον Κυβερνήτη, αντίστοιχα, είναι καθισμένοι ένας άντρας και μια γυναίκα, ενδεδυμένοι με τον ανάλογο κανόνα ένδυσης που απαιτεί η θέση των στενών συνεργατών – συμβούλων του Κυβερνήτη. Ακολουθεί έντονος διάλογος...)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Σας παρακαλώ, Κύριοι! Σας παρακαλώ! Δεν μ' ενδιαφέρουν καθόλου οι συσχετισμοί και τα παράδοξα που μου λέτε, εδώ και τόση ώρα! Ούτε εάν ο θόρυβος μπορεί να διαδοθεί στο κενό, ούτε τα υπόλοιπα! Είναι από μόνο του *θορυβώδες*... Ε! Και σκανδαλώδες, θα έλεγα! Να πιστεύουμε ότι ένας κενός χώρος γέμισε, ξαφνικά, από σωματίδια και πεδία δυνάμεων, που αποφάσισαν να βγάλουν στριγκλιές και να συγκρούονται μεταξύ τους, το ένα με το άλλο!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Σας είπαμε το παράδειγμα με την ηλεκτρική σκούπα, Κυβερνήτα... Για να το καταλάβετε

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Μα... Επιτέλους! Δεν ήρθατε εδώ για να μου μιλήσετε για ηλεκτρικές σκούπες, Κυρία Φρανκ! Λύσεις θέλω! Λύσεις! Τι θα κάνουμε από δω και στο εξής!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Αν
μου επιτρέπετε, Κύριε Κυβερνήτα...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Πα-
ρακαλώ, Κύριε Σπένσερ. Σας ακούω

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Ο
αστεροειδής μας βρίσκεται σε μια απρόβλεπτη αναταραχή...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Τι
εννοείτε... ' 'Απρόβλεπτη αναταραχή' ', Κύριε Σπένσερ;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ,
«Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Μέχρι
τώρα, υπήρχε μια τάξη σ' αυτό που ονομάζαμε ' 'σωματίδια' '. Από χθες,
αυτή η τάξη έχει διαταραχθεί πλήρως και έχει ξεκινήσει... (διστακτικά)
Η αντίστροφη μέτρηση...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Η
αντίστροφη μέτρηση;(!)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Η
αποσταθεροποίηση...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Η
αποσταθεροποίηση;(!)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Η
αποσταθεροποίηση ενός σωματιδίου... Του σωματιδίου του θεού...

(επικρατεί σιωπή λίγων δευτερολέπτων)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Λυπάμαι, Κύριοι, αλλά... Δεν καταλαβαίνω τίποτα!

(Η γυναίκα-σύμβουλος του Κυβερνήτη πάει να πάρει τον λόγο. Την σταματάει, με μια κίνηση του χεριού του, ο νεαρός άντρας)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Υπάρχουν ορισμένα σωματίδια στο σύμπαν, που λειτουργούν όπως το μέλι. Είναι σαν μια παχύρευστη μάζα που επιβραδύνει τη σύγκρουση. Για σκεφτείτε μια σφαίρα που βρίσκεται στο πέρασμά της ένα δοχείο με μέλι. Η πορεία της σφαίρας, μέχρι να φτάσει στον αποδέκτη της, επιβραδύνεται, γιατί τη σταματάει η παχύρευστη αυτή μάζα. Αυτά τα σωματίδια επιβραδύνουν την πορεία άλλων σωματιδίων που τρέχουν με την ταχύτητα του φωτός, με αποτέλεσμα να αποτρέπουν τη σύγκρουση. Για κάποιον λόγο, που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε, αυτή η επιβράδυνση... *(διστάζει)*

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Μα, για όνομα του Θεού! Συνεχίστε, Κύριε Σπένσερ!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Αυτή η επιβράδυνση δεν υφίσταται πλέον...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Δηλαδή... Δηλαδή... Θέλετε να πείτε ότι... Η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη;

(επικρατεί σιωπή λίγων δευτερολέπτων)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Ναι... Δυστυχώς.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): *(πιάνει το κεφάλι του με απόγνωση)* Τι σημαίνει αυτό, πρακτικά;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): *(θλιμμένα)* Μετά τη σύγκρουση... Μια τεράστια ενεργειακή «φούσκα» θα καταστρέψει τα πάντα πάνω στον αστέρα μας... Δεν θα μείνει τίποτα.

*(Οι σύμβουλοι του Κυβερνήτη κατεβάζουν τα κεφάλια τους, αμίλητοι.
Ο Κυβερνήτης σηκώνεται από το γραφείο του και κοιτάζει με απλανές βλέμμα)*

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Ήρθε, λοιπόν, τόσο γρήγορα η στιγμή που περιμέναμε;

(επικρατεί σιωπή λίγων δευτερολέπτων)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Μάλιστα, Κύριε Κυβερνήτα. Ήρθε

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Και... Δεν υπάρχει κάτι να κάνουμε, για να σταματήσουμε αυτή τη σύγκρουση; Δεν μπορεί!... *(προχωράει πάνω-κάτω)* Όλο και κάτι θα υπάρχει για να την αποτρέψουμε! Που να πάρει ο διάολος!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να εκκενώσουμε τον αστέρα μας, Κυβερνήτα... Προλαβαίνουμε

ΑΝΤΡΑΣ-ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Ήδη, ξεκίνησαν οι διαδικασίες της αποσυμπίεσης για τον διαστημικό μας σταθμό. Η «ΕΛΠΙΔΑ» θα είναι έτοιμη σε δεκαέξι ώρες από τώρα, για να υποδεχτεί τους πρώτους κατοίκους της...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Σε δεκαέξι ώρες από τώρα;...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Ίσως και σε λιγότερες, Κυβερνήτα...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (Σαν χαμένος) Αυτό ήταν δηλαδή;... Πάει;... Τελείωσε; (επικρατεί σιωπή λίγων δευτερολέπτων)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Υπάρχει, ωστόσο, ένα πρόβλημα...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (θλιμμένα) Τι πρόβλημα;...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Η «ΕΛΠΙΔΑ» δεν μπορεί να χωρέσει όλο τον πληθυσμό του αστέρα. Κάποιοι, δυστυχώς, είναι αναπόφευκτο να μείνουν πίσω.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (Με το ίδιο απλανές βλέμμα) Πότε θα ξεκινήσει η Έξοδος;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Στα πρώτα λεωφορεία, η επιβίβαση θ' αρχίσει αύριο, στις πέντε προ μεσημβρίας.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Στις πέντε...

ΑΝΤΡΑΣ-ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Το διάγγελμα έχει οριστεί για σήμερα, Κυβερνήτα... Στις έξι το απόγευμα. Αν δεν έχετε κάποια αντίρρηση.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (κουνάει το κεφάλι του καταφατικά) Καμία αντίρρηση.

ΑΝΤΡΑΣ-ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Πρέπει οι πολίτες να εμψυχωθούν, πριν προχωρήσουμε.

(επικρατεί σιωπή λίγων δευτερολέπτων)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Πολύ καλά. Θα γίνουν όλα όπως πρέπει. Σας ευχαριστώ πολύ για την ενημέρωση, Κυρίες και Κύριοι. Μπορείτε τώρα να επιστρέψετε στις θέσεις σας. Έχετε πολλή δουλειά να κάνετε.

(Οι σύμβουλοι του Κυβερνήτη σηκώνονται και αποχωρούν ένας-ένας. Ο νεαρός άντρας, Ρόμπερτ Σπένσερ, δείχνει να μην θέλει ν' αποχωρήσει μαζί τους. Μένει πίσω)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Κύριε Κυβερνήτα...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): *(γυρίζει το κεφάλι του και τον κοιτάζει)* Τι συμβαίνει, Κύριε Σπένσερ; Θέλετε να μου πείτε κάτι;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Ήθελα να σας πω ότι... Προσωπικά... Προτίθεμαι να μείνω στον αστέρα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): *(γλυκόπικρο χαμόγελο, χτυπάει τον νεαρό άντρα στην πλάτη)* Είναι πολύ συγκινητικό αυτό που μου λέτε, Κύριε Σπένσερ, αλλά, θα μου επιτρέψετε, να αρνηθώ την πρότασή σας. Τους συνεργάτες μου τους θέλω όλους, ανεξαιρέτως, δίπλα μου. Πηγαίνετε, λοιπόν, στη θέση σας, νεαρέ μου. Κάντε, όσο καλύτερα μπορείτε, τη δουλειά σας.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): *(ευγενική υπόκλιση)* Ευχαριστώ πολύ, Κυβερνήτα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (ανταποδίδει την υπόκλιση) Καλή Τύχη, Κύριε Σπένσερ...

(σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Φωτίζεται η σκηνή)

(Βλέπουμε τον Κυβερνήτη του αστεροειδούς, «ΕΞΟΔΟΣ» να στέκεται όρθιος μπροστά από το γραφείο του, κρατώντας ένα ποτήρι ουίσκι στο χέρι. Είναι βράδυ. Έξω από το παράθυρό του, τα φώτα των κτιρίων της μεγαλούπολης μοιάζουν με λαμπερά αστέρια. Δείχνει σκεπτικός και μελαγχολικός. Ακούγεται ένα διπλό χτύπημα στην πόρτα...)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Παρακαλώ!

(Στη σκηνή εισέρχεται η συνεργάτιδα και σύμβουλος του, Μαρία Φρανκ)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Με ζητήσατε, Κύριε Κυβερνήτα;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Ναι, Κυρία Φρανκ. Σας ζήτησα (Παίρνει ένα ποτήρι. Το γεμίζει με ουίσκι και της το προσφέρει) Ας πιούμε ένα ποτηράκι ουίσκι, πριν αποχαιρετήσουμε τον αστέρα μας. Τι λέτε;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (διστακτικά) Ευχαριστώ...

(τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους και πίνουν)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Πείτε μου, σας παρακαλώ, Κυρία Φρανκ. Αλήθεια... Πώς νιώθετε; Θα ήθελα πολύ να ξέρω... Άλλωστε... Πολλές φορές, δίπλα σας, αισθάνθηκα... (Τον διακόπτει)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Ένα κενό... Αυτό νιώθω, Κύριε Κυβερνήτα... Ένα κενό.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (Αφήνει το ποτήρι πάνω στο γραφείο του. Την πλησιάζει με ερωτική διάθεση. Εκείνη το διαισθάνεται και, ενστικτωδώς, κάνει ένα βήμα πίσω) Μαρία... Ξέρεις... Πριν έρθεις... Σκέφτηκα κάποια πράγματα για μας (δεύτερη απόπειρα να την πλησιάσει)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (προσπαθώντας να δείχνει ψύχραιμη) Σας ακούω, Κύριε Κυβερνήτα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (‘ ‘ σπάει ‘ ‘ ένα γλυκόπικρο χαμόγελο, σε απαλό τόνο) «Κύριε Κυβερνήτα»... Μμ... Ωραία ηχεί στ’ αυτιά αυτή η φράση... Όμως... Δεν είμαι τίποτα, πλέον, Μαρία... Σε λίγες μέρες... Ίσως και σε λίγες ώρες... Το βασιλείό μου, πάνω στον αστέρα, δεν θα υπάρχει... Θα έχει γίνει μια πύρινη άμορφη μάζα, που θα συμπαρασύρει στο πέρασμά της ό,τι χιτίσαμε για χρόνια πάνω στο χώμα και την πέτρα...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (χαμηλώνει, μελαγχολικά, το βλέμμα της) Είναι, όντως, λυπηρό...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Δεν είναι, απλά, λυπηρό, Μαρία... Είναι μάταιο. Γι’ αυτό... (Βάζει τα χέρια του γύρω από την πλάτη της για να την αγκαλιάσει)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (Φανερή δυσφορία, προσπαθεί να ξεφύγει) Λυπάμαι αλλά... Δεν... (Αντιστέκεται)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (παθιασμένα) Δεν είσαι, πια, σύμβουλός μου, Μαρία... Κατάλαβέ το... Δεν έχουμε κανέναν τίτλο να μας συνοδεύει... Τα χάσαμε όλα... Είμαστε γυμνοί...

Γυμνοί μπροστά σ' ένα δράμα που παίζεται ερήμην μας (Τη φιλάει στον λαιμό και ξεκουμπώνει ένα-δυο κουμπιά απ' το πουκάμισό της)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): (Αντιστέκεται στο πάθος του. Τελικά, καταφέρνει ν' αποδεσμευτεί από τα χέρια του. Τον κοιτάζει οργισμένα. Με φωνή που υποδηλώνει συγκίνηση και ταραχή) Όχι!... Όχι! Εκατό φορές, όχι!...Κάποτε, μπορεί και να το 'θελα... Τώρα, όμως, όχι! Όχι, έτσι!... Μ' αυτόν τον τρόπο!...(βουρκωμένο βλέμμα) Δεν είναι η αγάπη μια χαμένη υπόθεση... (φωνάζει δυνατά) Όχι έτσι!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (παίρνει, ξανά, το ποτήρι με το ουίσκι και πίνει μια γουλιά) Ζητώ συγγνώμη που παραφέρθηκα πριν από λίγο. Μπορείτε να πηγαίνετε, Κυρία Φρανκ. Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): (Δεν φεύγει, υπό το βάρος μιας κρυφής ενοχής που την βασανίζει) Πριν με καλέσεις, Χάρολντ, είχα σκεφτεί κι εγώ να έρθω στο γραφείο σου.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (παρὰξενευμένος) Γιατί;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Θέλω... Θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη για κάτι...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (Με την ίδια απορία) Για κάτι;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): (Με εμφανή αμηχανία, κοιτάζει το μπουκάλι με το ουίσκι) Βάλε μου, σε παρακαλώ, ένα ακόμη.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Φυσικά... Φυσικά (Γεμίζει το ποτήρι της, για δεύτερη φορά)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Δεν μου είναι εύκολο...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Τότε... Απλά... Προσπάθησε.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*πίνει μια γουλιά ουίσκι*) Πριν από έξι μήνες, έμαθα ότι είμαι έγκυος.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*κοιτάζοντάς την από πάνω ως κάτω, έκπληκτος*) Μα... Μα, αυτό είναι πολύ ευχάριστο... Συγχαρητήρια, Μαρία! Δεν είχα καταλάβει κάτι! Είσαι το ίδιο κομψή, όπως πάντα!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Δεν είμαι πλέον, Χάρολντ. Το έριξα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Δεν... Δεν καταλαβαίνω... Γιατί;... Δεν το θέλατε; Ο άντρας σου...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*Γυρίζει το κεφάλι της και τον κοιτάζει έντονα στα μάτια, για μερικά δευτερόλεπτα. Εκείνος συνειδητοποιεί και παραλύει*)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*συντετριμμένος*) Γιατί μου το 'κρυψες;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Φοβήθηκα το σκάνδαλο που θα ξεσπούσε, μόλις μαθευόταν... Και για τους δυο μας.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*με οδύνη, στον τόνο της φωνής*) Μαρία!... Αυτό το παιδί ήταν και δικό μου!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*θυμωμένα*)
Ε, και, λοιπόν; Τι θα έκανες; Αυτό το παιδί ήταν καταδικασμένο από την
πρώτη κιόλας στιγμή!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*ψάχνον-
τας τις κατάλληλες λέξεις*) Μα... Μα, δεν καταλαβαίνεις, επιτέλους, ότι
δεν είχες το δικαίωμα να μου το κρύψεις;(!) Στέρησες μια ζωή, στην οποία
είχα λόγο κι εγώ, Μαρία! (*χτυπάει δυνατά το χέρι του πάνω στο γραφείο*)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*Εμβρόντητη*)
Τι... Τι θες να πεις, δηλαδή;... Ότι θα μ' ανάγκαζες να το κρατήσω, για να
μπορείς, έπειτα, να μ' εκβιάζεις;...Ε;... Αυτό θες να πεις;... Θα σε βόλευε,
πραγματικά, κάτι τέτοιο... Πες το, λοιπόν... Μη φοβάσαι... Πες το... Δεν
πρόκειται να μας ακούσει κανείς πια... (*Με απλανές βλέμμα, χαμένο στο
κενό*) Σε λίγο... Σε λίγο, όλα θα γίνουν στάχτη... Και, μαζί μ' αυτά, κι
εμείς... Οι ενοχές μας... Οι φοβίες μας... Ό,τι έλαβε χώρα πίσω από την
κλειστή πόρτα του γραφείου σου εκείνο το βράδυ... Θα μείνει θαμμένο
στα ερείπια του βίου μας.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*την
κοιτάζει σαστισμένος*) Μαρία... Μαρία, είσαι καλά;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*κουνάει το
κεφάλι της πέρα-δώθε*) Όχι... Όχι... Δεν είμαι καλά... Δεν είμαι καθόλου
καλά... (*ουρλιάζει*) ΦΟΒΑΜΑΙ!... ΦΟΒΑΜΑΙ! (*κλαίει σπαραχτικά*) Θεέ
μου... Πόσο φοβάμαι...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*την
κλείνει στην αγκαλιά του, προσπαθώντας να την συνεφέρει*) Μαρία... Μα-
ρία... Εσύ ήσουν, πάντα, θαρραλέα... Στις δύσκολες στιγμές μου, έπαιρνα
δύναμη από σένα, για να συνεχίσω... Μην κάνεις έτσι, γλυκιά μου... Θα
τα καταφέρουμε... θα δεις... Μια δοκιμασία είναι, σαν όλες τις άλλες που
περάσαμε μαζί (*προσπαθώντας να χαμογελάσει*) Θυμάσαι;... Θυμάσαι τι

μου έλεγες πάντα, όταν μ' έβλεπες πολύ αγχωμένο; (συγκινημένος) Μου έλεγες: ' 'Αύριο, είναι μια άλλη μέρα, Κύριε Κυβερνήτα' ' Ε;... Θυμάσαι, Μαρία;... Εσύ μου το έλεγες.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): (κουνάει το κεφάλι της καταφατικά, συγκινημένη. Προσπαθεί να χαμογελάσει) Ναι... Το θυμάμαι.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (συγκινημένος, της χαϊδεύει τα μαλλιά) Αύριο... Είναι μια άλλη μέρα, Κυρία Φράγκου...

(σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ακούγονται χτύποι στην πόρτα του γραφείου του Κυβερνήτη. Στη σκηνή εμφανίζεται ο Ρόμπερτ. Δεν βρίσκει τον Κυβερνήτη στο γραφείο του. Περιεργάζεται τα προσωπικά αντικείμενα του «ισχυρού άντρα». Ακολουθεί μονόλογος...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Αν μου έλεγαν ότι θα 'φτανε μια μέρα που ένα τόσο δα μικροσκοπικό σωματίδιο θα αρκούσε για να φέρει μια ανείπωτη τραγωδία στον αστέρα μας δεν θα το πίστευα. Θα γελούσα και θα έλεγα ότι πρόκειται περί ηλιθιότητας ή, ακόμη, και περί επιστημονικής τρέλας! (μικρή παύση) Το σωματίδιο του Θεού! Τρελάθηκε και μας εκδικείται! (κοιτάζοντας το κοινό, συνωμοτικά, σαν να είναι συνομιλητής του) Μεταξύ μας, Κύριοι... Δεν θα 'θελα να είμαι ούτε ένα κουμπί στο άμοιρο σακάκι του Κυβερνήτη! Ο πιο άδοξος Κυβερνήτης που πέρασε από τον αστέρα! Σε λίγο, χάνει τα πάντα... (μικρή παύση) Αααχ... Πόσο λίγο τα σωματίδια συντάσσονται με τις κρυφές μας επιθυμίες... Στενάζουν οι καρδιές μας, κι αυτά κάνουν

τη δουλειά τους, δίχως να μας λογαριάζουν! (Ακούγονται ποδοβολητά και ανθρώπινες φωνές έξω απ' το γραφείο του Κυβερνήτη. Κόσμος πάει κι έρχεται. Επικρατεί αναταραχή. Απευθυνόμενος προς το κοινό) Ακούτε τις φωνές;... Τον γρήγορο βηματισμό στον διάδρομο;... (θλιμμένα) Είναι γιατί τα μαζεύουμε για να φύγουμε απ' τον αστέρα... Εκκενώνεται το Αρχηγείο μας... Ο Κυβερνήτης δίνει τις τελευταίες οδηγίες, όπως ένας καπετάνιος, πριν το καράβι εγκαταλειφθεί από το πλήρωμά του, και το εγκαταλείψει και ο ίδιος, τελευταίος... Δεν προλαβαίνουμε να πάμε στα σπίτια μας... Η επιβίβαση στα λεωφορεία για τον διαστημικό μας σταθμό θα γίνει από δω... (Ακούμε off κάποιον να φωνάζει δυνατά, έξω από την πόρτα του γραφείου: ' 'Κυβερνήτα, έχουμε τις πρώτες πληροφορίες! Η αποσυμπύεση θα ολοκληρωθεί σε τρεις ώρες από τώρα! Η «ΕΛΠΙΔΑ» ετοιμάζεται! Ο σταθμός μας θα είναι έτοιμος να μας υποδεχτεί, ώρα αστέρα: δέκα και τριάντα προ μεσημβρίας!' ')

(ο νεαρός άντρας συνεχίζει τον μονόλογό του, ενώπιον του κοινού) Δέκα και τριάντα προ μεσημβρίας... Όχι... Καλά ακούσατε... Δεν είναι αστείο. Δέκα και τριάντα προ μεσημβρίας, η ζωή μας... Η όποια ζωή μας, τέλος πάντων... Θα κλειστεί σ' έναν σταθμό μηδενικής βαρύτητας... Όσα βάρη κρατούσαν τα πόδια μας κολλημένα πάνω στον αστέρα, θα γίνουν, σε λίγες ώρες, ένα χηνόπτερο που θα περνάει σαν άνεμος μέσα από την «ΕΛΠΙΔΑ»... (μικρή παύση) Α! Παράλειψή μου! «ΕΛΠΙΔΑ» λένε τον διαστημικό μας σταθμό! (χωρίς κανέναν ενδοιασμό, κάθεται αναπαυτικά στην καρέκλα του Κυβερνήτη) Πόσες ελπίδες, άραγε, έχουμε να γυρίσουμε μια μέρα πίσω στον αστέρα; ' 'Όλα θα εξαρτηθούν απ' το σωματίδιο του Θεού!' ', λένε οι ειδικοί! (αναστενάζοντας) Έχει, λοιπόν, και ο θεός γυρίσματα – πιστεύετε; Εγώ... Εγώ πιστεύω πως... Κάποιες φορές... Ίσως και να 'χει... (γέρνει, κουρασμένα, το κεφάλι του πάνω στο γραφείο του κυβερνήτη και αποκοιμείται. Η κινητικότητα έξω απ' το γραφείο συνεχίζεται με φωνές και ήχους από έντονα βήματα. Στη σκηνή εμφανίζεται τώρα ο άντρας-σύμβουλος του Κυβερνήτη. Βρίσκει τον νεαρό να κοιμάται...)

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): (γέρνει πάνω απ' το κεφάλι του νεαρού και τον κοιτάζει. Μονολογεί) Κοιμήθηκε... Φαίνεται

πολύ κουρασμένος... Όλες αυτές τις μέρες, δεν έχει πάει καθόλου στο σπίτι του (μετακινεί προσεχτικά το χέρι του νεαρού άντρα και παίρνει ένα έγγραφο από το γραφείο του Κυβερνήτη) Είναι καλό και ευαίσθητο παιδί... Δεν ξέρει το βρώμικο παιχνίδι που παίζουν πίσω από την πλάτη του... (ο νεαρός άντρας παραμιλάει μέσα στον ύπνο του:) ' 'Νάντια... Νάντια... Ο αστέρας καταστρέφεται... Πρέπει να φύγουμε... ' ' (ο σύμβουλος του Κυβερνήτη διαβάζει το έγγραφο που κρατάει στα χέρια του, συνοφρυωμένος. Έπειτα, στρέφει το βλέμμα του προς το κοινό, χαμογελώντας πικρά, και λέει:) Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να επιβιβαστούν όλοι στα λεωφορεία. Ήδη καταρτίζονται λίστες με τους εκλεκτούς... (σοβαρεύοντας και κοιτάζοντας τώρα τον κοιμώμενο νεαρό άντρα) Οι δικόι του είναι εκτός λίστας, αλλά δεν του το λένε... Βάζουν άλλους... Η Νάντια, η κοπέλα του... (μικρή παύση) Είναι κι αυτή εκτός... (Ακούγεται, πάλι, το παραμιλητό του νεαρού άντρα:) ' 'Νάντια... Νάντια... Πρέπει να φύγουμε ' ' (μετακινείται στο κάθισμα και ανοίγει τα μάτια του. Βλέπει, έκπληκτος, τον Σύμβουλο του Κυβερνήτη να στέκει πάνω απ' το κεφάλι του και να τον κοιτάζει)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
Ωω... Συγγνώμη... Με πήρε ο ύπνος.

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): Δεν πειράζει (βάζει το χέρι του πάνω στον ώμο του νεαρού άντρα) Απλά... (με ένα νεύμα δείχνει το γραφείο)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (συνειδητοποιώντας πού κάθεται) Ναι... Ναι... Σηκώνομαι αμέσως (σηκώνεται από το γραφείο του κυβερνήτη, ελαφρώς ζαλισμένος)

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): (στοχαστικά και λυπημένα) Στις δέκα και τριάντα, λοιπόν, προ μεσημβρίας... Όλα θα χουν τελειώσει.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (με
προσποιητή ευθυμία) Η «ΕΛΠΙΔΑ» θα είναι η νέα μας κατοικία, από δω
και στο εξής!

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): Ξέρεις... Αν δεν ήμουν
υποχρεωμένος ν' ακολουθήσω τον Κυβερνήτη, ως σύμβουλός του, δεν
θα έφευγα απ' τον αστέρα για καμιά «ΕΛΠΙΔΑ».

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
Ωστόσο, πρέπει να φύγουμε.

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): (κοιτάζει, για λίγα δευ-
τερόλεπτα, τον νεαρό άντρα κατάματα) Δεν... Δεν σκέφτεσαι καθόλου
τη λιποταξία;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
απορημένος) Τη λιποταξία; ...

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): (χαμηλώνοντας τα
μάτια) Να μείνουμε πίσω.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
(σαστισμένος) Τι θα κερδίσουμε, αν το κάνουμε αυτό;

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): Σε άκουσα που το έλεγες
στον Κυβερνήτη. Δεν χρειάζεται να υποκρίνεσαι, Ρόμπερτ.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):

Ναι... Του το είπα. Μετά, όμως, που το ξανασκέφτηκα, το βρήκα λάθος.

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): Λάθος;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
Ναι. Λάθος.

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): Γιατί;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
Γιατί είναι αργά, πια, για λιποταξίες...

ΑΝΤΡΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): (*κοιτάζει αμίλητος το
κοινό*)

*(Φωνές έξω από την κλειστή πόρτα του γραφείου του Κυβερνήτη. Αυτή
τη φορά, ακούμε κάποιον να λέει: 'Τα διαστημικά λεωφορεία είναι
έτοιμα, Κύριε Κυβερνήτα! Μπορούμε να αρχίσουμε την επιβίβαση!
Περιμένουμε εντολές!')*

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σε μια αίθουσα αναμονής, κάθονται ο πατέρας και η μητέρα του Ρόμπερτ. Ακούμε, off, φωνές από διερχόμενους, καθώς και έντονους βηματισμούς που υποδηλώνουν κίνηση και νευρικότητα στους διαδρόμους του Αρχηγείου του Κυβερνήτη του αστέρα)

ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(χτυπώντας το πόδι του νευρικά και αδιάλειπτα στο πάτωμα)* Τι καθόμαστε και περιμένουμε, εδώ, τόση ώρα; Μου λες; Και δεν φεύγουμε!

ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(ήρεμα)* Περιμένουμε τη σειρά μας, καλέ μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): Ποια σειρά μας; Δεν βλέπεις τι γίνεται; Μας έχουν στημένους εδώ και δυο ώρες, κι αυτοί μέσα μαγειρεύουνε τις λίστες! Ποιοι θα μπουν στα διαστημικά λεωφορεία και ποιοι θα μείνουν απέξω, παρέα με τον χάρο!

ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(χαϊδεύοντας απαλά το πόδι του συζύγου της)* Ηρέμησε... Ηρέμησε, καλέ μου... Θα 'ρθεί ο γιος μας και θα μας τα πει όλα. Ααχ! Έχει και το παλικάρι μας πολλή δουλειά... Τρέχει πέρα-δώθε... Δεν θα μας αφήσει, όμως, έτσι.

ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(θυμωμένα)* Εσύ μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

(Περνάει από μπροστά τους ένας υπάλληλος του Αρχηγείου του Κυβερνήτη, με διακριτικό ντύσιμο και καρτελάκι που κρέμεται απ' τον λαιμό του. Ο πατέρας πετάγεται απ' το κάθισμα και τον πιάνει απεγνωσμένα από το μπράτσο. Ο Υπάλληλος τον κοιτάζει υποτιμητικά, από πάνω μέχρι κάτω, με εμφανή δυσφορία)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Ραφαέλο): *(Με σοβαρό τόνο στη φωνή)* Παρακαλώ. Τι θέλετε;

ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(με τρεμάμενη φωνή)* Παλικάρι μου... Περιμένουμε κοντά δυο ώρες... Δεν έχουμε καμία ενημέρωση...

ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(πετάγεται)* Εργάζεται και ο γιος μας εδώ!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Ραφαέλο): *Με το ίδιο αδιάφορο και υποτιμητικό ύφος)* Αλήθεια;

ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): Ναι! Ναι! Μπορεί και να τον ξέρεις! Το όνομά του είναι Ρομ...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Ραφαέλο): *(Την διακόπτει)* Επίσημη ενημέρωση θα υπάρξει σε... *(κοιτάζει το ρολόι του)* μία ώρα και ένα τέταρτο από τώρα. Λυπάμαι, αλλά πρέπει να περιμένετε.

ΠΑΤΕΡΑΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(καταρρέει συναισθηματικά και κάθεται ξανά στο κάθισμα)*

ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): *(χτυπάει στοργικά το μπράτσο του υπαλλήλου)* Ευχαριστούμε πολύ, παλικάρι μου... Πήγαινε στη δουλειά σου. Μην σε καθυστερούμε άλλο.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (την κοιτάζει έντονα προβληματισμένος. Κάνει να φύγει και ξαναεπιστρέφει) Συγγνώμη, Κυρία... Πώς σας λένε;

ΜΗΤΕΡΑ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ»): Το όνομά μου είναι Ροδάνθη Σίλερ. Και του συζύγου μου...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (την διακόπτει, πριν ακούσει το όνομα του συζύγου της) Καλή τύχη... Κυρία Σίλερ
(Ο Υπάλληλος απομακρύνεται κάπως από το ηλικιωμένο ζευγάρι και στρέφεται προς το κοινό. Βγάζει ένα μπλοκάκι από το σακάκι του. Σημειώνει και τον ακούμε να λέει συλλαβιστά...)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Ρο-δάν-θη Σί-λερ. Ε-πι-βί-βα-ση στο δια-στη-μι-κό λε-ω-φο-ρεί-ο (1) για τον σταθ-μό, «Η ΕΛ-ΠΙ-ΔΑ» (Μικρή παύση. Σηκώνει τα μάτια του και κοιτάζει το κοινό) ' ' ΔΕΚΤΗ ' '!

(Αποχωρεί από τη σκηνή
Χαμηλός φωτισμός)

(Ο Ρόμπερτ εισέρχεται στη σκηνή. Δεν φοράει, τώρα, στολή εργασίας, αλλά τη βερμούδα και το κοντομάνικο μπλουζάκι που φορούσε, αρχικά, στον διαστημικό σταθμό. Βλέπει την αίθουσα αναμονής του Αρχηγείου. Οι γονείς του κάθονται μαρμαρωμένοι. Δεν ακούγονται, πια, φωνές και βήματα διερχομένων)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (μονολογεί...) Τα διαστημικά λεωφορεία αναχώρησαν για τον σταθμό μας... Η «ΕΛΠΙΔΑ» γέμισε απ' τους νέους της κατοίκους... Η αγωνία μας σφραγίστηκε και μπήκε σε τροχιά γύρω από τον αστέρα. Προλάβαμε να πάρουμε μαζί μας την ανάμνηση του χώματος... Του ανέμου... Της

θάλασσας... Του ήλιου, που ξεψύχησε σαν μία μαύρη αναλαμπή... (Με δυνατή φωνή και συγκίνηση) 'Υπάρχει ελπίδα;' ... 'Υπάρχει ελπίδα;' ... Η φράση αυτή σκάλωσε στα χείλη μας, και την απάντηση ακόμη την αναζητάει ο ένας απ' τον άλλο: Η αδελφή απ' τον αδελφό... Η μάνα από την κόρη... Ο άντρας απ' τη γυναίκα... Ο πατέρας απ' τον γιο... Ο γέρος απ' τον νέο... Υπάρχει ελπίδα; (Μικρή παύση. Αγγίζει τους γονείς του, που παραμένουν μαρμαρωμένοι) Η μητέρα και ο πατέρας, τη μέρα εκείνη της αναχώρησης, ήρθαν στο Αρχηγείο να με βρουν... Καθόταν εδώ, για ώρες, και με περίμεναν... (κάθεταδίπλα τους. Κρύβει το πρόσωπό του με τα χέρια του. Γελάει νευρικά) Η μητέρα ήταν μέσα στη λίστα... Ο πατέρας, όχι. Η κοπέλα μου, η Νάντια... Όχι. (σταματάει απότομα να γελάει. Σηκώνεται όρθιος και πλησιάζει το κοινό) Για να βάλω τον πατέρα μου και τη Νάντια στη λίστα, έπρεπε να πετάξω δύο άλλες ψυχές, που δεν μου έφταιγαν σε τίποτα... (βουρκωμένο βλέμμα) Εσείς; ... Εσείς θα το κάνατε ποτέ αυτό;... (αποστρέφει το βλέμμα του απ' το κοινό. Φωνάζοντας δυνατά) Όχι!... Όχι!... Δεν μπόρεσα να το κάνω!... Δεν μπόρεσα! (αποσύρεται σε μια άκρη της σκηνής)

(χαμηλώνει ο φωτισμός)

(Ακούγεται off η φωνή της μητέρας του να λέει δυνατά: 'Δεν φεύγω χωρίς τον άντρα μου! Καταλάβετε το! Δεν τον αφήνω μόνο του!')
Ακούγεται η φωνή του Υπαλλήλου του Αρχηγείου να απαντάει: 'Μα, Κυρία Σίλερ, σας το είπα! Ο άντρας σας θα επιβιβαστεί στα επόμενα λεωφορεία που θα αναχωρήσουν για τον σταθμό!'
Ακούγεται η ίδια γυναικεία φωνή να ανταπαντά: 'Δεν σας πιστεύω! Λέτε ψέματα! Θέλετε να τον αφήσετε εδώ να πεθάνει! Ε! Όχι, λοιπόν! Δεν μου κάνετε χάρη που βάζετε εμένα να σωθώ κι όχι εκείνον! Θα μείνω δίπλα του και θα πεθάνω, κρατώντας του το χέρι!')

(Αμέσως μετά, ακούγονται off γυναικείες και ανδρικές στριγκλιές, καθώς και παιδικές κραυγές.

Σε οθόνη προβολής, βλέπουμε πολλαπλές εκρήξεις να ζώνουν από παντού τον αστέρα. Ένα μεγάλο τοξικό «μανιτάρι» υψώνεται στον ουρανό.

Σκοτάδι για λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα, ο φακός εστιάζει στο φινιστρίνι, από το δωμάτιο του νεαρού άντρα στον διαστημικό σταθμό «Η ΕΛΠΙΔΑ». Ο Ρόμπερτ, μέσα σε μια απόλυτη συμπαντική σιωπή, κοιτάζει τη σελήνη...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(θλιμμένα συνεχίζει τον μονόλογό του)...* Μέχρι το τέλος, παρακαλούσα, κλαίγοντας, τη μητέρα μου και τη Νάντια να επιβιβαστούν αυτές στα λεωφορεία και να μείνουμε πίσω, ο πατέρας κι εγώ... Η Νάντια δεν δέχτηκε ν' αφήσει τους γονείς της, και η μητέρα μου δεν δέχτηκε ν' αφήσει το χέρι του πατέρα μου... Μ' έσπρωχνε απεγνωσμένα να μπω στο λεωφορείο, μαζί με τον κόσμο που στριμώχνονταν... ' 'Να ζήσεις, γιε μου!' ' ' , φώναζε, μέσα στους λυγμούς που την έπνιγαν, ' 'Και να φτιάξετε πάλι τον αστέρα μας από την αρχή!' ' ' (μικρή παύση) Οι εκρήξεις που ακολούθησαν ήταν απανωτές... Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι ήταν οι κραυγές των ανθρώπων που άκουγα, πριν κλείσει ερμητικά η πόρτα του διαστημικού λεωφορείου, και τυλιχθούν όλα σε μια απόλυτη σιωπή... Ο Κυβερνήτης δεν δικαιολογήθηκε ποτέ γι' αυτό το σκηνικό... Ήξερε για τους γονείς μου και τη Νάντια... Δεν μου είπε τίποτα. Ούτε εγώ είπα κάτι, εδώ και τόσους μήνες, που η μόνη συντροφιά μου είναι το φεγγάρι και τ' αστέρια... *(Αφήνει το φινιστρίνι και πλησιάζει το κοινό)* Ωστόσο... Βρήκα έναν τρόπο για να επικοινωνώ μαζί τους! Θέλετε να μάθετε πώς;... Τα ηλεκτρονικά μηνύματα που μου έστελναν πριν την καταστροφή του αστέρα... Με κατάλληλο χρονισμό... Τα λαμβάνω σήμερα στον υπολογιστή μου. Ετεροχρονισμένα *(μικρή παύση)* Κι έτσι... Εγώ... Ο ζωντανός κοσμοναύτης... Με το όνομα Ρόμπερτ Σπένσερ... Στενός συνεργάτης του Κυβερνήτη... Του πάλαι ποτέ αστέρα... Συνομιλώ, σήμερα, στον σταθμό, η «ΕΛΠΙΔΑ»... Με τους νεκρούς

*(Ακούγεται ένα μουσικό ρέκβιεμ, θλιβερό και πένθιμο.
Ο νεαρός κοσμοναύτης αποχωρεί από τη σκηνή)*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Η σκηνή φωτίζεται σταδιακά. Εισέρχονται, γελώντας δυνατά, ο Κυβερνήτης, αλα μπρατσέτα μ' έναν αρκετά ηλικιωμένο και γοητευτικό, γενειοφόρο άντρα. Καταλαβαίνουμε, απ' τον διάλογο που ακολουθεί, ότι ο ηλικιωμένος άντρας είναι γιατρός. Έχουν μια ζωηρή συζήτηση οι δυο τους στο γραφείο του Κυβερνήτη)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») *(Χάρολντ)*: *(γελάει)* Αγαπητέ μου, Σολομώντα! Οι ιατρικές σου γνώσεις σ' έχουν στερήσει από κάθε ρανίδα φαντασίας! *(γέλια)* Ωω! Είσαι τόσο προσκολλημένος, καλέ μου, στις αγνές επιστημονικές σου ανακαλύψεις, που δεν βλέπεις τίποτε άλλο, εκτός από τα πορίσματα των ερευνών σου και τις αγωνίες των ασθενών σου! *(παίρνει ένα μπουκάλι ουίσκι και γεμίζει δυο ποτήρια. Προσφέρει το ένα στον ηλικιωμένο άντρα)*

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ *(Σολομώντας)*: *(τσουγκρίζει το ποτήρι του με το ποτήρι του Κυβερνήτη)* Μπορεί και να 'ναι έτσι όπως τα λες, Χάρολντ. Αλλά... Και πάλι... Δεν καταλαβαίνω, φίλε μου, το σκεπτικό σου. Είμαι γιατρός και είσαι πολιτικός. Είναι λογικό να βλέπεις τα πράγματα διαφορετικά απ' ό,τι τα βλέπω εγώ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») *(Χάρολντ)*: Φυσικά και τα βλέπω διαφορετικά! Πολύ απλά γιατί εσύ προσπαθείς να σώσεις τη ζωή των ασθενών σου, ενώ εγώ προσπαθώ να σώσω τη ζωή ολόκληρου του αστέρα μας! Αν ο αστέρας μας καταστραφεί, κανένας από εμάς, είτε είναι υγιής είτε είναι ασθενής, δεν θα καταφέρει να τη βγάλει καθαρή! *(έρχεται πίσω από την πλάτη του γιατρού και του κλείνει τα μάτια με τα δυο του χέρια. Σιγοψιθυρίζει στ' αυτή του)* Βάλε τη φαντασία σου να δουλέψει, Σολομώντα... Βάλε την, επιτέλους, και δες... Ο αστέρας μας, μία των ημερών, θα σβήσει... Θα γίνει μια μαύρη οπή... Όσες ζωές και να σώσεις, αγαπητέ μου, θα τις σκοτώσει, έπειτα, ένα τοξικό δηλητήριο που θα έρθει να πέσει επάνω σου και επάνω μου, όπως οι στάλες της βροχής,

κατακαίγοντας τις σάρκες μας και θολώνοντας τον νου μας... Ανθρώπινα ουρλιαχτά θα γεμίσουν τον αέρα, και κανείς δεν θα είναι σε θέση να βοηθήσει κανέναν, γιατί, πολύ απλά, γύρω μας θα υπάρχουν μόνον καμένες σάρκες από γυναίκες, άντρες και παιδιά, σαν και τις δικές μας... (συνεχίζοντας να σιγοσιθυρίζει μέσα στ' αυτί του ηλικιωμένου επιστήμονα) Θα το άντεχες αυτό, Σολομώντα; Πες μου... Θα το άντεχες; (ο κυβερνήτης παίρνει τα χέρια του από τα μάτια του επιστήμονα και απομακρύνεται)

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): (προβληματισμένος και φοβισμένος. Ξεροβήχοντας) Εε... Δεν το ξέρουμε το τέλος, αγαπητέ μου Χάρολντ. Όλα αυτά που είπες μπορεί να είναι, απλώς και μόνον, εικασίες!... Φαντασιώσεις!... Σαν και το κείμενο της Αποκάλυψης του Ιωάννη!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): (γελώντας δυνατά) Φαντασιώσεις! (γέλια) Πες το, Σολομώντα! Πες το και μην κρύβεσαι άλλο πίσω από το δάχτυλό σου! Είναι προτιμότερο, φίλε μου, να πεις αυτό που αισθάνθηκες... (Μικρή παύση) Δηλαδή, τη φρίκη! (γέλια)

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): (πίνοντας μια γουλιά ουίσκι για να συνέλθει από το σοκ της περιγραφής) Όπως και να 'χει το πράγμα, θ' αργήσει πολύ να 'ρθεί αυτή η μέρα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): (αποστρέφοντας το βλέμμα του) Νομίζεις.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): (Μικρή παύση. Έκπληκτος) Τι;... Τι είπες, Χάρολντ;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): (Με σοβαρό και θλιμμένο τόνο στη φωνή) Έχω πάρει εντολή να εκκενώσω τον αστέρα, Σολομώντα.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): (προσπαθώντας να δει το πρόσωπο του κυβερνήτη, για να καταλάβει αν του λέει αλήθεια)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Ο αστέρας μας έφτασε στο τέλος του... Είμαστε υποχρεωμένοι να τον αποχαιρετήσουμε.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): (*σαστισμένος κυριολεκτικά*) Τι είναι αυτά που λες, Χάρολντ;... Τρελάθηκες;(!)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*χαμογελώντας πικρά*) Μακάρι να είχα τρελαθεί, φίλε μου. Θα μου ήταν τότε πολύ πιο εύκολο να τα εγκαταλείψω όλα. Όμως... Σε μένα έπεσε ο κλήρος αυτής της συμφοράς...

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): *σωριάζεται σε μια πολυθρόνα του γραφείου*) Και εάν... Εάν έχει γίνει κάποιο λάθος;... Δεν είναι δυνατόν... (*Μικρή παύση*) Δεν μπορεί!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*χτυπάει φιλικά τον γιατρό στον ώμο*) Μη φοβάσαι, Σολομώντα... Μη φοβάσαι... Μια δοκιμασία είναι κι αυτή... Θα τα καταφέρουμε...

(*Σκοτάδι στη σκηνή*)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(*Ένα κοριτσάκι μπαίνει στη σκηνή, κρατώντας στην αγκαλιά της μια κούκλα. Της μιλάει. Βρίσκεται στον διαστημικό σταθμό «Η ΕΛΠΙΔΑ»*)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (*Ρεβέκκα*): (*Μ' ένα μικρό χτενάκι προσπαθεί να χτενίσει τα μαλλιά της κούκλας της, ενώ την μαλώνει...*) Ακούς τι σου λέω; Πρέπει να τρως όλο το φαγητό σου για να μεγαλώσεις! (*τραβάει προς τα κάτω αδέξια τα μαλλιά της κούκλας της με το χτενάκι*) Και τα μαλλιά σου, γιατί δεν τα χτενίσεις; Εεε; Μου λες; Ξύλο που θα φας! Πόσες φορές θα σου το πω ότι πρέπει

να τρώς όλο το φαγητό σου, κακό κορίτσι;(!) (χτυπάει την κούκλα της με το χέρι της) Εεε;(!) Ν' ακούς τη μαμά σου τι σου λέει! Θα φας πολύ ξύλο! (χτυπάει, ξανά, την κούκλα της με παιδική μανία. Προσποιείται, τώρα, ότι είναι το κοριτσάκι και απαντάει...) Καλά, μαμά, θα τρώω όλο το φαί μου... Μη με χτυπάς... Δεν είμαι κακό κορίτσι (πετάει την κούκλα της κάτω στο πάτωμα και φωνάζει με βουρκωμένα μάτια) Δεν σ' αγαπώ, μαμά! Δεν σ' αγαπώ άλλο! (κάθεται κάτω, μουτρωμένη και μελαγχολική. Στη σκηνή μπαίνει ο ψυχρός υπάλληλος που είχαμε δει στο Αρχηγείο του Κυβερνήτη, λίγο πριν την αναχώρηση των διαστημικών λεωφορείων. Κάθεται στα γόνατά του και αγκαλιάζει το κοριτσάκι)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (χαϊδέυοντας τα μαλλιά του μικρού κοριτσιού) Τι κάνει η πριγκίπισσά μου; Παίζει; (παρατηρεί το μουτρωμένο προσωπάκι της μικρής) Τι είναι, μωρό μου; Γιατί είσαι έτσι μουτρωμένη; Πες στον μπαμπάκα τι έχεις... (χάδια και φιλιά για να συνέλθει η μικρή. Εκείνη εξακολουθεί να είναι μουτρωμένη) Ααα... Για να μαντέψω... Για να μαντέψω... Μήπως σου έλειψα; Άργησα να επιστρέψω στο θάλαμο; Μμμ... Αυτό είναι; (η μικρή παραμένει στο ίδιο ύφος) Ωραία... Τότε... Ας κάνουμε μια συμφωνία... Αν μου πεις τι έχεις, θα σε πάρω, μετά, και θα πάμε σ' εκείνο το δωμάτιο για να δούμε μαζί τ' αστέρια. Τι λες; Συμφωνείς, πριγκίπισσα;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (κουνάει συγκαταβατικά το κεφάλι της)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Τέλεια! Σ' ακούω λοιπόν.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Θέλω τη μαμά...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (μένει άφωνος)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (επαναλαμβάνει στον ίδιο δραματικό τόνο) Θέλω τη μαμά...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (συγκλονισμένος) Πριγκίπισσα... Το είπαμε αυτό... Η μαμά, εδώ και λίγους μήνες, ταξιδεύει ανάμεσα στ' αστέρια... (με φωνή που υποδηλώνει συγκίνηση) Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να την χαιρετάμε από αυτό εδώ το φινιστρίνι... Και να της λέμε πόσο πολύ την αγαπάμε κι οι δυο... Τότε αυτή... Θα χαίρεται διπλά (μικρή παύση) Δεν θέλεις να είναι χαρούμενη η μαμά; (της χαϊδεύει τα μαλλιά)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (κουνάει το κεφάλι της καταφατικά) Θέλω.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (Με γλυκιά φωνή) Ωραία... Ωραία... (της χαϊδεύει τα μαλλιά) Θα πάμε, τώρα, να δούμε τ' αστέρια, πριγκίπισσα;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (κουνάει το κεφάλι της καταφατικά)

(Τη στιγμή που πάνε να φύγουνε από τον θάλαμο του διαστημικού σταθμού, πέφτει επάνω τους ο Ρόμπερτ, που έχασε και τους δύο γονείς του και την κοπέλα του, τη Νάντια, πριν από λίγους μήνες στον αστέρα)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Α... Συγγνώμη.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Δεν πειράζει, Ρόμπερτ. Φεύγαμε, ούτως ή άλλως. Θα δούμε με την μικρή τ' αστέρια.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Εσύ, τουλάχιστον, έχεις κάποιον για να βλέπεις τ' αστέρια.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Συμβαίνει κάτι;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Απολύτως τίποτα (*πάει να φύγει*)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Μια στιγμή, Ρόμπερτ!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Ορίστε, Ραφαέλο.

(το κοριτσάκι αρχίζει να νανουρίζει την κούκλα της, ενώ οι δυο άντρες ανταλλάσσουν έντονες ματιές, δίχως να μιλάνε)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (*κουνώντας την κούκλα στην αγκαλιά της*) Κοιμήσου, μωράκι μου... Κοιμήσου... Η μαμά σου... Θα σε φροντίσει... Δεν θα πάθεις τίποτα... Μη φοβάσαι.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Λοιπόν... Θέλεις κάτι να μου πεις, Ραφαέλο;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Με θεωρείς υπεύθυνο για τον χαμό των γονιών σου και της Νάντιας;... Όταν τα μάτια σου πέφτουν επάνω μου...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
(Αποστρέφοντας το βλέμμα του) Γιατί να σε θεωρώ υπεύθυνο, Ραφαέλο;
Δεν υπάρχει λόγος.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Και όμως... Υπάρχει... Εγώ ετοιμάζα τις λίστες εκείνων που θα επιβιβάζονταν στα λεωφορεία...

(Ακολουθεί σιωπή)

(Υστερα, το κοριτσάκι αρχίζει να σιγοψιθυρίζει ένα τραγούδι.

Ο νεαρός άντρας στρέφει τα θλιμμένα μάτια του πάνω στο κοριτσάκι και το παρατηρεί)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (κοιτάζει κι αυτός λυπημένα την κόρη του) Έχουμε όλοι τις απώλειές μας, Ρόμπερτ... Κατάλαβέ το.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Μακάρι να μπορούσα να συμφωνήσω μαζί σου, Ραφαέλο.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Τι εννοείς;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Δεν έχουμε απώλειες... Έχουμε ενοχές. Κι όταν πέφτουμε το βράδυ να κοιμηθούμε, αυτές ξυπνούν. Όπως ένα κακό όνειρο...

(Το κοριτσάκι νανουρίζει την κούκλα του...)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (κουνώντας την κούκλα στην αγκαλιά της) 'Νάνι... Νάνι... Το μωρό να κάνει ' '... Μην φοβάσαι, μωρό μου... Κοιμήσου... Εδώ είναι η μαμά σου...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (κοιτάζοντας την κόρη του) Ρεβέκκα!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Άφησέ την. Είναι λογικό. Έχασε τη μαμά της και την αναπληρώνει με το να υποδύεται η ίδια τη μαμά της κούκλας της (*Μικρή παύση*) Είναι τόσο όμορφη...

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (κουνώντας την κούκλα στην αγκαλιά της) Μωράκι μου... Δεν υπάρχουνε φαντάσματα... Κλείσε τα μάτια σου... Δεν υπάρχουν τέρατα και κακές μάγισσες... Κοιμήσου...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (κοιτάζοντας την κόρη του... Μ' έναν λυγμό στη φωνή) Ρεβέκκα! Αρκετά!

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (Αγνοώντας τις σπαρακτικές εκκλήσεις του πατέρα της και συνεχίζοντας να κουνάει την κούκλα της στην αγκαλιά της) Όταν ξυπνήσεις το πρωί, θα δεις... Θα είσαι καλά και δεν θα κλαις.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Το πρωί... Όταν ξυπνάω... Σκέφτομαι ότι στους ώμους μου σηκώνω ένα τεράστιο φέρετρο... Το φέρετρο εκείνων που αφήσαμε πίσω μας...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (πιάνει το κεφάλι του με τα δυο του χέρια, από απόγνωση)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Το ξέραμε... Εδώ και καιρό... Αλλά δεν μιλούσαμε... Περιμέναμε το τέλος,

και δεν λέγαμε κουβέντα... Είχαμε εντολή να μην πούμε το παραμικρό... Ούτε καν στους δικούς μας ανθρώπους (Μικρή παύση) Η «ΕΛΠΙΔΑ»... Ο σταθμός μας... Δεν είναι για όλους, Ραφαέλο.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (Ρε-βέκκα): (κουνώντας την κούκλα στην αγκαλιά της) ' 'Νάνι... Νάνι... Το μωρό να κάνει ' '

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Ραφαέλο): (προς την κόρη του) Ρεβέκκα! Για όνομα του Θεού! Σταμάτα επιτέλους!

(το κοριτσάκι σταματάει απότομα. Μοιάζει να έχει πετρώσει. Σε λίγο, όμως, μετακινείται και στέκεται ακριβώς απέναντι από τον πατέρα του.

Επαναλαμβάνει, με αγριωπό βλέμμα:)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (Ρεβέκκα): Είσαι κακός!... Είσαι κακός!... Είσαι κακός!... Είσαι κακός!...

(Ξαφνικά, η φωνή της ενώνεται με άλλες ανθρώπινες φωνές, που επαναλαμβάνουν συνεχώς, και όλο και με αυξανόμενη ένταση, την ίδια φράση: ' 'Είσαι κακός!... Είσαι κακός! ' '. Ο πατέρας της πέφτει στα γόνατά του και προσπαθεί απεγνωσμένα να βουλώσει τα αυτιά του για να μην ακούει αυτή τη μονότονη φράση που του προκαλεί τρέλα, όπως ένα φάντασμα του παρελθόντος που έρχεται, ξανά και ξανά, στο παρόν)

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ο Κυβερνήτης κοιτάζει από το φινιστρίνι του διαστημικού σταθμού τη σελήνη. Φαίνεται σκεπτικός και ανυπόμονος. Βαδίζει πάνω-κάτω, σαν να περιμένει, από στιγμή σε στιγμή, κάποιος να εμφανιστεί. Εισέρχεται στη σκηνή η σύμβουλος του, η Μαρία Φρανκ)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Άρ-
γησες, Μαρία.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Είχα δουλειά,
συγγνώμη. Συμβαίνει κάτι;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Συμ-
βαίνουν πολλά, Μαρία... Πρέπει να σου μιλήσω.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Με κάνεις
και ανησυχώ, Χάρολντ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*παίρ-
νει ένα μπουκάλι ουίσκι και βάζει στο ποτήρι του*) Να βάλω ένα και για
σένα, Μαρία;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Σόδα με πάγο,
αν είναι εύκολο.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Φυ-
σικά... Φυσικά... Σόδα με πάγο (*της δίνει το ποτήρι*) Ορίστε.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Ευχαριστώ.
Στην υγεία μας... Και στη νέα τάξη πραγμάτων.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*προ-
βληματισμένος*) Λοιπόν...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*Με προσποιητή
ευθυμία*) Ανυπομονώ να μάθω τις εξελίξεις! Βλέπεις... Προσπαθώ ακόμη
να συνηθίσω στον τεχνητό φωτισμό, στη μηδενική βαρύτητα και στην
προστατευτική ζελατίνα που έχει τυλίξει τη ζωή μας από όλες τις μεριές!
(*σηκώνει το ποτήρι της και πίνει*)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (την κοιτάζει επίμονα μέσα στα μάτια δίχως να λέει λέξη)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (αστειευόμενη, με λίγη δόση ειρωνείας) Έπεσε σιωπή; (τον κοιτάζει κι αυτή και σοβαρεύει στο λεπτό) Φοβάμαι πως κάτι σοβαρό συμβαίνει, Χάρολντ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Έχουμε σοβαρές ενδείξεις ότι υπάρχουν επιζήσαντες στον αστέρα.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (έκπληκτη) Τι;(!) Μετά από έξι μήνες που έχουνε περάσει;(!)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Είχα σχετική ενημέρωση χθες.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Δεν είναι δυνατόν!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Και, όμως...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Μα... Ο αστέρας γέμισε από τοξικά αέρια, μετά τις πολλαπλές εκρήξεις! Πώς είναι δυνατόν να υπάρχει ζωή;(!)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Φαίνεται πως κάποιοι συμπολίτες μας βρήκαν καταφύγια που τους προστατεύουν.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (Σωριάζεται σε μια μοντέρνα πολυθρόνα) Πώς σιτίζονται; Τι νερό πίνουν; Όλα πρέπει να είναι μολυσμένα

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Δεν ξέρουμε λεπτομέρειες. Πιάνουμε κάποια συγκεχυμένα ηχητικά μηνύματα που υποδηλώνουν ανθρώπινες ομιλίες. Είναι, ωστόσο, πολύ δύσκολο να έχουμε καθαρή εικόνα και ήχο.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*Μικρή παύση. Μ' έναν κάποιο δισταγμό στη φωνή*) Τι σκέφτεσαι να κάνεις, Χάρολντ;...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Γι' αυτό σε κάλεσα, Μαρία. Πριν καλέσω και τους υπόλοιπους. Ήθελα τη γνώμη σου.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Νομίζω πως πρέπει να δημιουργηθεί μια ομάδα αποστολής στον αστεροειδή, που θα ακολουθήσει τις εντολές σου. Εάν αποτύχει η ομάδα, θα ξέρουμε, τουλάχιστον, πως κάναμε ό,τι ήταν δυνατόν.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Αυτοί που θα αποτελέσουν την ομάδα, θα πρέπει να είναι και έτοιμοι να θυσιάσουν... Όπως καταλαβαίνεις... Μου είναι πολύ δύσκολο.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*Σηκώνεται από την πολυθρόνα. Αγκαλιάζει τον Κυβερνήτη από τους ώμους*) Χάρολντ... Το ξέρουμε ότι είναι δύσκολο... Όμως... Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Δεν μπορούμε να τους αφήσουμε μόνους και αβοήθητους. Σκέψου ότι μπορεί να υπάρχουν, ανάμεσα τους, και μικρά παιδιά.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Θα συγκαλέσω συμβούλιο. Εάν αρνηθούν οι περισσότεροι;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (*τον χτυπάει φιλικά στην πλάτη*) Η τελική απόφαση είναι δική σου.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (την κοιτάζει ερωτικά) Και η δική σου;... (προσπαθεί να την φιλήσει, ενώ εκείνη τραβιέται προς τα πίσω)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (ψυχρά) Θα είμαι δίπλα σου.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (την πλησιάζει) Μαρία... Γιατί δεν θέλεις να κάνουμε μια νέα αρχή; Αφού ο γάμος σου περνάει κρίση.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Κάθε γάμος περνάει κρίση, κάποια στιγμή...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Και μετά; (πάει να την αγγίξει. Εκείνη τραβιέται πίσω για δεύτερη φορά)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Μη με πιέζεις, Χάρολντ. Σε παρακαλώ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (Απομακρύνεται) Εντάξει. Με συγχωρείς.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (Αμφιταλαντεύεται αν πρέπει να μείνει ή να φύγει)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Πιστεύεις ότι θα προλάβουμε να τους βρούμε ζωντανούς;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (κοντοστέκεται) Βάλε με στην ομάδα διάσωσης.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Όχι βέβαια!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Βάλε με, Χάρολντ. Σε παρακαλώ. Εάν επιστρέψω, θα είμαι πολύ πιο σίγουρη και για την επόμενη μέρα της ζωής μου.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Μαρία... Δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Σε παρακαλώ, Χάρολντ. Κάν' το... Σε παρακαλώ...

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ο νεαρός κοσμοναύτης, Ρόμπερτ, διαβάζει από ένα χαρτί, φωναχτά, ορισμένα ονόματα, κατά τη διάρκεια της εκφώνησης επίσημου Λόγου...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Άμπραχαμ! Τσαρλς! Άλφρεντ! Κέβιν! Λέοναρντ! Όσκαρ!... (διστακτικά) Μαρία (Μικρή παύση) Μαρία Φρανκ;... (Συνεχίζει στον ίδιο επίσημο τόνο) Ορίζεται Επταμελές πλήρωμα αποστολής διάσωσης των επιζήσαντων στον αστέρα, αποτελούμενο από τα παραπάνω ονόματα! Με εντολή Κυβερνήτη, η αναχώρηση του σκάφους και του πληρώματος θα γίνει αύριο το πρωί, στις έξι προ μεσημβρίας, από την πλατφόρμα νούμερο δύο του διαστημικού μας σταθμού, «Η ΕΛΠΙΔΑ»! Το πλήρωμα καλείται να αναζητήσει, μέσα σε δύο εικοσιτετράωρα, όλους τους επιζήσαντες, προσφέροντάς τους και την ανάλογη ιατρική φροντίδα, και να τους οδηγήσει με ασφάλεια πίσω στον διαστημικό μας σταθμό! Ευχόμαστε, Καλή Επιτυχία, στους Συναδέλφους μας που θα αναλάβουν αυτό το αξιοθαύμαστο εγχείρημα και Ελπίζουμε Ολόψυχα να γυρίσουν γρήγορα κοντά μας, φέροντας μαζί τους και τους συνανθρώπους μας! (Ακούγονται *off δυνατά χειροκροτήματα και επευφημίες... Συνεχίζει τον Λόγο του*)... Παράλληλα, η αποστολή έχει

υποχρέωση να παρατηρήσει τις συνθήκες που επικρατούν στον αστέρα, προβαίνοντας στις ανάλογες μετρήσεις, με σκοπό να διαπιστωθεί κατά πόσο οι παρούσες συνθήκες θα επιτρέψουν, μετά και την παρέλευση ενός ορισμένου χρονικού διαστήματος, την επάνοδό μας στον αστέρα και την επιστροφή στην κανονικότητα του βίου μας! Τα αποτελέσματα που θα προκύψουν θα συνεκτιμηθούν με τη γενικότερη εικόνα που παρουσιάζει αυτή τη στιγμή ο αστέρας, ώστε η όποια μετάβαση σε αυτόν να γίνει υπό ασφαλείς προϋποθέσεις για όλους μας! ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ! (Ακούγονται, πάλι, *off* δυνατά χειροκροτήματα και επευφημίες... Ο νεαρός κοσμοναύτης σκύβει ν' αφήσει στο πάτωμα το χαρτί του Λόγου του και βλέπει δυο γυναικεία πόδια. Σηκώνει το κεφάλι του και αντικρίζει τη Μαρία Φρανκ. Ακολουθεί διάλογος ανάμεσά τους...)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Γεια σου, Ρόμπερτ. Ωραίος ο λόγος που εκφώνησες.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (έκπληκτος) Μαρία... Το σκέφτηκες καλά; Παραξελεύτηκα όταν είδα το όνομά σου.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Είναι καλύτερα έτσι. Αν επιστρέψω απ' την αποστολή, θα είμαι σε θέση μετά να πάρω και κάποιες αποφάσεις για τη ζωή μου.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Τι αποφάσεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Για τον γάμο μου.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ,

«*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - *ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ* (*Ρόμπερτ*): Υπάρχουν και άλλοι τρόποι, Μαρία. Δεν χρειάζεται να θυσιάσεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ - *ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ* (*Μαρία*): Εάν δεν θυσιάσεις κάτι, δεν θα βρεις ποτέ κάτι άλλο.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (*ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ*) (*Ρόμπερτ*): (*Λυπημένα*) Δεν φτάνουν οι δικοί μας άνθρωποι που τους θυσιάσαμε; Όλοι κάτι αφήσαμε πίσω στον αστέρα και πήραμε τη θλίψη μας για συντροφιά.

ΓΥΝΑΙΚΑ - *ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ* (*Μαρία*): Τότε... Τότε, ας ξεκαθαρίσουμε πόσοι θα κάνουμε παρέα με τη θλίψη, από δω και στο εξής, και πόσοι με την ελπίδα (*Μικρή παύση*) Η ελπίδα είναι σαν ένα διαμάντι πεταμένο στο βούρκο. Αν δεν βάλεις τα χέρια σου μέσα στη λάσπη, Ρόμπερτ, δεν βγαίνει στο φως ο κρυμμένος θησαυρός.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (*ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ*) (*Ρόμπερτ*): Νιώθω σαν ένα παιδί που το ξεγέλασαν... Δεν ξέρω αν είμαι από την πλευρά των «τυχερών» ή από την πλευρά των «χαμένων»... Προσπαθώ, τόσους μήνες, να καταλάβω τι έγινε... Πού έφταιξα; Ποιο είναι... (*σταματάει απότομα*)

ΓΥΝΑΙΚΑ - *ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ* (*Μαρία*): Ποιο είναι;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (*ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ*) (*Ρόμπερτ*): Ποιο είναι το κλειδί για να ξεκλειδώσω τη κλειστή πόρτα της καρδιάς μου...

ΓΥΝΑΙΚΑ - *ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ* (*Μαρία*): (*τον πλησιάζει και ακουμπάει το χέρι της πάνω στον ώμο του*) Η αγάπη... Αυτή είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει τα πάντα (*Μικρή παύση*) Είναι καιρός τώρα που... (*λανθάνον ερωτισμός*) Προσπαθώ να σου πω ότι δεν πρέπει

να σηκώνεις μόνος σου τον σταυρό... Διστάζω, όμως, να σε πλησιάσω...
Είσαι απόμακρος...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Είμαι...
Είμαι... (Η Μαρία Φρανκ δεν τον αφήνει να συνεχίσει και σφραγίζει τα χείλη του μ' ένα ερωτικό φιλί. Τη στιγμή εκείνη εισέρχεται ο Κυβερνήτης. Μένει άφωνος μπροστά στη σκηνή. Κάνει στροφή, φανερά ενοχλημένος, και πάει να φύγει...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Μια στιγμή, Κυβερνήτα! Μη φεύγετε, σας παρακαλώ!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (νευρικός κι αμήχανος) Ορίστε, Ρόμπερτ. Σ' ακούω. Τι θέλεις να μου πεις;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ): (Αποφασιστικά)
Να βάλετε εμένα, στη θέση της Μαρίας Φρανκ, στην ομάδα διάσωσης για τον αστέρα. Θέλω να μπω εγώ στη θέση της.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Ρόμπερτ! Όχι!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Σας παρακαλώ, Κύριε Κυβερνήτα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (ειρωνικά) Και ο λόγος αυτής της ιπποτικής στάσης από μέρους σου, Ρόμπερτ;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Η Μαρία πρέπει να ζήσει.

(Πέφτει ένα πέπλο σιωπής ανάμεσά τους. Η Μαρία Φρανκ είναι ταραγμένη. Ο Κυβερνήτης αποχωρεί με χαιρέκακη διάθεση, χωρίς να δώσει καμία απάντηση)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): *(πέφτει στην αγκαλιά του Ρόμπερτ)* Ρόμπερτ! Τι θα κάνουμε;(!) Είναι, σχεδόν βέβαιο, ότι θα μας εκδικηθεί!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(την κρατάει στην αγκαλιά του. Δείχνει αποφασισμένος)* Μη φοβάσαι, Μαρία... Μη φοβάσαι... Όλα θα πάνε καλά

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Βρισκόμαστε στον διαστημικό σταθμό, η «ΕΛΠΙΔΑ». Ο Κυβερνήτης συνομιλεί με τον ηλικιωμένο γιατρό, Σολομώντα...)

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): Πέρασαν κοντά έξι μήνες και, ωστόσο, μου είναι αδύνατον να συνηθίσω, Χάρολντ! Βλέπω, συνεχώς, εφιάλτες, τα βράδια, φίλε μου! *(γελάει δυνατά, θέλοντας να ξορκίσει το κακό)* Για πόσο καιρό ακόμα θα κοιτάμε τη σελήνη και τ' αστέρια, θα τρώμε κονσέρβες, θα ζούμε σε συνθήκες μηδενικής βαρύτητας και η μόνη μας χαρά θα είναι να μαζευόμαστε στην χαρτοπαικτική λέσχη, τα καταθλιπτικά απογεύματα, για να ξεδιπλώσουμε τον δεύτερο εαυτό μας που κρατάμε καλά κρυμμένο και προφυλαγμένο μέσα σ' ένα σκάφανδρο ψεύδους και υποκρισίας; *(γέλια)*

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») *(Χάρολντ):* Πολύ ποιητική εκδοχή, Σολομώντα! *(γελάει κι αυτός δυνατά)* Νομίζω ότι ο σταθμός σε ωφέλησε, παρά τα όσα του προσάπτεις! Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο γλαφυρός και παραστατικός ο λόγος σου! *(γέλια)*

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): Κάνω εξάσκηση για ποιητής, μάλλον! *(γέλια)*

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») *(Χάρολντ):* Καθόλου άσχημα, φίλε μου! Τα πας περίφημα! *(γέλια)*

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): Όμως... Κι εσύ δεν πας πα-

ρακάτω, Χάρολντ... Σε είδα εχθές... Συνομιλούσες με τον Ρόμπερτ, αυτόν τον ονειροπόλο, ρομαντικό νεαρό, που ακόμη δεν έχω καταλάβει τι, στην ευχή, το κοινό έχετε οι δυο σας, και τον έχεις για στενό συνεργάτη σου! Εσύ! Ένας άκρως κυνικός ρεαλιστής! (γέλια)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): (Σοβαρεύοντας, γεμίζει δυο ποτήρια ουίσκι) Θέλεις να μάθεις, λοιπόν, τι το κοινό έχουμε ο Ρόμπερτ κι εγώ; (προσφέρει ένα ποτήρι ουίσκι στον γιατρό) Άκου, λοιπόν, φίλε μου. Το κοινό μας είναι ότι μας αρέσει η ίδια γυναίκα.

(Σιωπή λίγων δευτερολέπτων)

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): (αμήχανα και διστακτικά) Αλήθεια;... Δεν είχα καταλάβει κάτι τέτοιο, Χάρολντ, για να είμαι ειλικρινής (κατεβάζει το κεφάλι του από ντροπή)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Ω! Δεν πειράζει, φίλε μου! Μη νιώθεις άσχημα! Άλλωστε, δεν με απασχολεί, πια, αυτή η γυναίκα.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): Άλλωστε;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Ναι. Δέχτηκε, με τη θέληση της, να μπει στην ομάδα διάσωσης για τον αστέρα. Οπότε... Όπως καταλαβαίνεις...

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): Όπως καταλαβαίνω... Τι πράγμα, Χάρολντ;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να μην γυρίσει πίσω στον σταθμό...

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): (τρομαγμένα) Ποια είναι αυτή η γυναίκα;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Η Μαρία Φρανκ!

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): (έκπληκτος) Η Μαρία Φρανκ! Η καλύτερη σύμβουλός σου;(!)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Με παρακάλεσε, εχθές, να συμμετάσχει στην αποστολή...

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): (θυμωμένα) Κι εσύ... Δέχτηκες;(!) Θυσιάζεις, λοιπόν, μια γυναίκα για ένα καπρίτσιο σου;(!) Χάρολντ! Δεν περίμενα ποτέ από σένα κάτι τέτοιο!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Καπρίτσιο;(!) Σου φαίνεται ότι πρόκειται περί καπρίτσιου, Σολομώντα;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): Όφειλες να την μεταπείσεις! Αλλά εσύ την στέλνεις σαν το πρόβατο στη σφαγή! Το ξέρεις πολύ καλά... Καλύτερα απ' τον καθένα μας... Είναι ελάχιστες οι πιθανότητες αυτοί που θα πάνε στον αστέρα να γυρίσουν σώοι...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (προσποιητά προβληματισμένος) Δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο, Σολομώντα. Η κοινή γνώμη με πιέζει αφόρητα, εδώ και μήνες, ότι δεν πήρα όλα εκείνα τα μέτρα που απαιτούνταν για την έγκαιρη εκκένωση του αστέρα (*χτυπάει το χέρι του δυνατά πάνω στο τραπέζι*) Διάολε! Ποιος μπορεί να μπει στη θέση μου, έστω και λίγο, και να με καταλάβει! Δεν χωρούσαν όλοι στα διαστημικά λεωφορεία! Κάποιοι, μοιραία, θα έμεναν πίσω!

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): Και τι μ' αυτό; Η κοινή γνώμη μετράει πιο πολύ απ' τη ζωή των συνεργατών σου; Αυτό μου λες τώρα! Δεν κυβερνάς, όμως, τον αστέρα με την κοινή γνώμη, Χάρολντ! Αλλά... Αλλά με τους συνεργάτες σου!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Ω!... Ω!... Σολομώντα! Επιτέλους! Για όνομα του θεού! Μην γίνεσαι ανυπόφορος! Κυβερνήτης είμαι! Έχω επίγνωση της κατάστασης, τέλος πάντων!

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): Τότε, μην αφήσεις την Μαρία να μπει στην ομάδα διάσωσης, ακόμη κι αν αυτή επιμένει!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*ειρωνικά*) Και ποιον να βάλω στη θέση της, κατά τη γνώμη σου; Μήπως τον ονειροπόλο, τον Ρόμπερτ; Θα σου ήταν πιο βολικό και σύννομο κάτι τέτοιο;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): (*απηυδισμένος, αποστρέφει το βλέμμα του*) Χάρολντ! Πραγματικά, με εκπλήσσεις!

(ολιγόλεπτη σιωπή ανάμεσά τους)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (*πλησιάζει και βάζει το χέρι του πάνω στον ώμο του ηλικιωμένου γιατρού. Με προσποιητή διάθεση μεταμέλειας...*) Εντάξει, φίλε μου... Μη θυμώνεις. Θα την μεταπείσω. Δεν θα βάλω τη Μαρία στην αποστολή. Ευχαριστημένος; (*μικρή παύση*) Ίσως... Ίσως... Τον Ρόμπερτ.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (*Σολομώντας*): (*γυρίζει απότομα το κεφάλι του και κοιτάζει αγριωπά τον Κυβερνήτη μέσ' τα μάτια*) Ούτε και τον Ρόμπερτ, Χάρολντ! Είναι πρόστυχο αυτό που πας να κάνεις! (*επιτακτικά*) Ακούς(!) Ούτε και τον Ρόμπερτ!

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ο νεαρός κοσμοναύτης μπαίνει στον θάλαμο του διαστημικού σταθμού, η «ΕΛΠΙΔΑ», και βρίσκει εκεί τη μικρή Ρεβέκκα, την κόρη του υπαλλήλου στο Αρχηγείο του Κυβερνήτη, Ραφαέλο)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) **(Ρόμπερτ)**: Ω! Τι ωραία συνάντηση! Είσαι καλά, μικρή μου;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») **(Ρεβέκκα)**: *(Διστακτικά)* Ναι.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) **(Ρόμπερτ)**: Δεν πρέπει να ξέρεις το όνομά μου *(Συστήνεται με χειραψία)* Ρόμπερτ Σπένσερ. Χάρηκα πολύ.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») **(Ρεβέκκα)**: Ρεβέκκα *(δίνει κι αυτή το χεράκι της)*

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) **(Ρόμπερτ)**: Σου αρέσει αυτό το δωμάτιο;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») **(Ρεβέκκα)**: Ερχόμαστε εδώ με τον μπαμπά και κοιτάμε τ' αστέρια.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) **(Ρόμπερτ)**: Έχεις κάποιο αστέρι που ν' αγαπάς πολύ;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») **(Ρεβέκκα)**: Την «Αφροδίτη»

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Την Αφροδίτη! Η αλήθεια είναι ότι κι εμένα μου αρέσει πολύ η Αφροδίτη. Το ξέρεις ότι αυτό το αστέρι, πριν πολλά - πολλά χρόνια, ήταν μια όμορφη αρχαία θεά;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Δεν μου το είπε ο μπαμπάς.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Ναι... Ήταν θεά. Η πιο όμορφη, μάλιστα, απ' όλες τις θεές. Γι' αυτό και την ζήλευαν.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Ποιες την ζήλευαν;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Οι άλλες θεές! (γέλια)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (κατεβάζοντας το κεφάλι, λυπημένη) Δεν είναι ωραίο να είσαι όμορφη;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Φυσικά και είναι ωραίο να είσαι όμορφη!

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Ναι, αλλά... Θα σε ζηλεύουν.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Δεν είναι απαραίτητο. Δεν συμβαίνει πάντα αυτό.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (Ρεβέκκα): Επειδή την ζήλευαν έγινε αστέρι;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Ναι... Μάλλον...

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (Ρεβέκκα): Πρέπει να νιώθει μοναξιά.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Κάποιες φορές, μικρή μου, όλοι νιώθουμε μοναξιά.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (Ρεβέκκα): Νιώθετε κι εσείς;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Ναι.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (Ρεβέκκα): Είστε μόνος στον διαστημικό σταθμό;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Περίπου.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (Ρεβέκκα): Εμένα πέθανε η μαμά μου.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Το ξέρω... Λυπάμαι πολύ γι' αυτό, Ρεβέκκα.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Ο μπαμπάς λέει ότι η μαμά ταξιδεύει στ' αστέρια. Ότι μας βλέπει από μακριά και μας χαιρετάει.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Σίγουρα έτσι είναι... Όπως το λέει ο μπαμπάς σου.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Νιώθει κι η μαμά μοναξιά, που έγινε αστέρι;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (Γονατίζει και της χαϊδεύει τα μαλλιά) Όταν θα βλέπει ότι της χαμογελάς, θα χαίρεται πολύ που έγινε αστέρι...

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (μένει σιωπηλή)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Νομίζω ότι κάνουμε καλή παρέα οι δυο μας! Τι λες;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (με ναζιάρικο χαμόγελο) Ναι.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Όταν θα θέλεις να δεις τ' αστέρια, θα με φωνάζεις κι εμένα, κάπου-κάπου, να τα βλέπουμε μαζί;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (με ναζιάρικο χαμόγελο) Ναι.

(Στον θάλαμο μπαίνει, ξαφνικά, ο Ρφαέλο, πατέρας της μικρής Ρεβέκκας. Κοιτάζει τον Ρόμπερτ, ενοχλημένος)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Ρεβέκκα, γιατί είσαι τόση ώρα εδώ;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(χαμογελώντας)* Εγώ φταίω. Όχι η Ρεβέκκα. Μιλούσαμε και ξεχαστήκαμε!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(αποφεύγοντας να κοιτάξει τον Ρόμπερτ)* Ρεβέκκα, σε παρακαλώ να μην ξανασυμβεί αυτό!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(τον πλησιάζει)* Σου είπα ότι το φταίξιμο είναι δικό μου. Μη μαλώνεις τη μικρή.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(γυρίζει το κεφάλι, αγριωπό βλέμμα)* Μέχρι τότε θα παριστάνεις τον σωτήρα του σταθμού;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(έκπληκτος)* Τι;...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Θα σου εξηγήσει ο Κυβερνήτης. Πάμε, Ρεβέκκα!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(τον αρπάζει από το μπράτσο)* Μια στιγμή! Τι θέλεις να πεις; Πες το καθαρά.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*): Κατηγόρησες τον Κυβερνήτη για μεροληπτική συμπεριφορά εις βάρος μιας μερίδας πολιτών του αστέρα μας! Τον επέκρινες για τον θάνατο των γονέων σου και της κοπέλας σου, της Νάντιας, καθώς και για πολλούς άλλους θανάτους! Έχεις, μήπως, την εντύπωση ότι αυτό θα περάσει στα 'Ψιλά', χωρίς να έχεις συνέπειες;(!)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Κατηγόρησα τον Κυβερνήτη;(!) Τι είναι αυτά που λες!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*): Και σαν να μην έφτανε αυτό! Επεμβαίνεις τώρα και στη σύσταση της ομάδας διάσωσης των επιζήσαντων του αστέρα! Ποιος νομίζεις ότι είσαι τέλος πάντων!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (Μένει σύζυλος, σιωπή)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*): (τραβάει τη Ρεβέκκα από το χέρι. Το κοριτσάκι δυσφορεί) Πάμε, Ρεβέκκα!

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (*Ρεβέκκα*): (έτοιμη να κλάψει) Μπαμπά... Μπαμπά...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*): (επιτακτικά) Πάμε, Ρεβέκκα!

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Η σύμβουλος του Κυβερνήτη, Μαρία Φρανκ, μπαίνει φουριόζα στον διαστημικό θάλαμο, ενώ έχει απομείνει εκεί, μετά την αποχώρηση της μικρής Ρεβέκκας και του πατέρα της, ο Ρόμπερτ)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): *(ταραγμένη)*
Φύγανε;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*») - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ρόμπερτ*): Τι τρέχει, Μαρία; Φαίνεσαι ταραγμένη *(την πλησιάζει και βάζει το χέρι του πάνω στον ώμο της, σε μια προσπάθεια να την ηρεμήσει)*

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Έμαθα κάτι που πρέπει να το μάθεις κι εσύ, Ρόμπερτ.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*») - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ρόμπερτ*): Ακούω.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Χωρίς να λάβω καμία προηγούμενη ενημέρωση, ο Κυβερνήτης έβγαλε το όνομά μου από την ομάδα διάσωσης και έβαλε το δικό σου στη λίστα των ονομάτων! Δεν θα πάω εγώ στον αστέρα, Ρόμπερτ! Θα πας εσύ! Θέλει να σε βγάλει από τη μέση, ώστε να έχει μετά όλο το πεδίο ελεύθερο να με παρενοχλεί, με τον χυδαίο τρόπο που έχει μάθει να κατακτά ό,τι βρίσκεται γύρω του! Δεν θα το δεχτώ, όμως! Αυτό ήρθα να σου πω! Δεν θα πας εσύ, Ρόμπερτ! Θα πάω εγώ! Κι αν είναι να μην γυρίσω πίσω, τότε θα συνεχίσεις μόνος σου τον δρόμο σου! Μέχρι το τέλος! Μ' ακούς;(!) Μέχρι το τέλος!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*») - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ρόμπερτ*): *(Την αγκαλιάζει, προσπαθώντας να την παρηγορήσει όπως ένα μικρό παιδί)*

Μαρία... Μαρία... Για ποιον δρόμο, στ' αλήθεια, μιλάς;... (Γλυκόπικρο χαμόγελο) Γι' αυτόν τον αργό θάνατο που βιώνουμε εδώ στον σταθμό; Εάν υπάρχει έστω και μια απειροελάχιστη πιθανότητα να μπορέσουμε να επιστρέψουμε στον αστέρα και να κατοικήσουμε πάλι τα νησιά, τις θάλασσες, τα βουνά μας, θα ήθελα να είμαι ο πρώτος που θα το δει και θα το μάθει αυτό (Μικρή παύση) Εγώ ζήτησα να σε βγάλουν, κι όχι ο Χάρολντ. Του είπα να βάλει εμένα στη θέση σου.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Μαρία): Δεν είναι δυνατόν...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Έτσι είναι, Μαρία. Εγώ το ζήτησα.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Μαρία): Γιατί, Ρόμπερτ;(!) Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Έπρεπε, Μαρία.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Μαρία): Έπρεπε;...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Η θέση σου είναι εδώ. Στον σταθμό. Αν γυρίσω... Κι αν ακόμη αισθάνεσαι κάτι για μένα... Τότε...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Μαρία): (τον διακόπτει) Σ' αγαπώ, Ρόμπερτ... Έχω πάρει τις αποφάσεις μου.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-

ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ρόμπερτ**):
Είσαι σίγουρη;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Ναι... Ο γάμος μου έχει πεθάνει προ πολλού.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Και μετά;...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Μετά... (τον πλησιάζει και τυλίγει τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του) Θα είμαστε ελεύθεροι να σκεφτούμε το μέλλον μας...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Με τον Χάρολντ, τι σκέφτεσαι να κάνεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Με τον Χάρολντ, ό,τι έγινε ήταν μια απερισκεψία... Είχα ανάγκη να εκτονωθώ, εκείνο το διάστημα. Με πολιορκούσε, κι εγώ ενέδωσα χωρίς να νιώθω τίποτα. Στο μυαλό μου υπήρχες μόνον εσύ, Ρόμπερτ... Ήσουν, όμως, τόσο απόμακρος... Χαμένος στις σκέψεις σου... Περνούσες από δίπλα μου σαν σκιά και έφευγες...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Αν... Αν, για κάποιον λόγο, πέθαινα, Μαρία... θα σου έλειπα;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Ρόμπερτ! Τι είναι αυτά που λες! (κλείνει τα χέρια του μέσα στα δικά της) Φυσικά και θα μου έλειπες! Δεν θα σ' αφήσω, όμως, να πεθάνεις!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (καθη-

συχαστικά) Άκουσέ με, σε παρακαλώ. Αν δεν γυρίσω από τον αστέρα... Αν οι συνθήκες εκεί είναι δυσοίωνες για να ξαναχτίσουμε τη ζωή μας... Θα πρέπει, Μαρία, να συσπειρώσεις τους ανθρώπους στον σταθμό! Να τους δώσεις το όραμα και την ελπίδα που χρειάζονται!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Σε παρακαλώ, Ρόμπερτ... Μην μ' αφήνεις μόνη... Πάρε με μαζί σου στον αστέρα... Είναι προτιμότερο να πεθάνω κι εγώ μαζί σου, παρά να ζω, εδώ, χωρίς εσένα.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (*Μικρή σιωπή, την κοιτάζει έντονα στα ματιά*) Θα γυρίσω, Μαρία... Θα γυρίσω... Στο υπόσχομαι... Και μετά... (*της χαϊδεύει τα μαλλιά*) θα είμαστε μαζί... Εσύ κι εγώ... Για πάντα.

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στο γραφείο του Κυβερνήτη, στον διαστημικό σταθμό «*Η ΕΛΠΙΔΑ*», εισέρχεται ο Ραφαέλο. Ακολουθεί μυστικός διάλογος ανάμεσα στους δύο άντρες...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Κάθισε, Ραφαέλο. Σε κάλεσα γιατί έχω κάτι πολύ σημαντικό να σου πω. Κάτι που πρέπει να μείνει, αποκλειστικά και μόνο, ανάμεσά μας.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*): Μάλιστα, Κυβερνήτα.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*):

Αποφάσισα να σε συμπεριλάβω στην ομάδα αποστολής στον αστέρα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Τι;(!)
Μα... Έχω μια μικρή κόρη, Κυβερνήτα... Τη Ρεβέκκα. Αν πάθω κάτι... Δεν έχει κανέναν άλλο, πέρα από μένα, στον σταθμό.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Λες να μην το γνωρίζω, Ραφαέλο; Λυπήθηκα πολύ για τον χαμό της γυναίκας σου. Δεν έχω, όμως, άλλη επιλογή (*σηκώνεται απ' το γραφείο του, γεμίζει δύο ποτήρια με ποτό και προσφέρει το ένα στον συνεργάτη του*) Είσαι από τους πιο έμπιστους συνεργάτες που διαθέτω. Αυτή η αποστολή είναι άκρως μυστική, Αγαπητέ μου. Δεν μπορώ να την αναθέσω σε χέρια που δεν εμπιστεύομαι (*πίνει το ποτό του*) Όπως, για παράδειγμα... Στα χέρια του Ρόμπερτ (*κοιτάζει έντονα για λίγα δευτερόλεπτα τον Ραφαέλο, θέλοντας να ' διαβάσει ' τις αντιδράσεις του*)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Ο Ρόμπερτ, λοιπόν...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (*με ειρωνικό χαμόγελο*) Ξέρω ότι δεν τα πάτε και πολύ καλά οι δυο σας. Αληθεύει αυτό;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Δεν μ' αρέσει ο τρόπος που ενεργεί.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (*με ειρωνικό χαμόγελο*) Και σε μένα, Αγαπητέ μου... Και σε μένα δεν αρέσει καθόλου ο τρόπος που ενεργεί αυτός ο νεαρός ερωτύλος (*τσουγκρίζει το ποτήρι του με το ποτήρι του συνεργάτη του, έχοντας ένα προκλητικό και*

χαιρέκακο χαμόγελο) Σ' αυτό το σημείο, Αγαπητέ μου, θέλω τη βοήθειά σου. Γι' αυτό σε κάλεσα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Είμαι έτοιμος να εκτελέσω τις διαταγές σου, Κυβερνήτα.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(τον χτυπάει στον ώμο φιλικά)* Το ξέρω... Το ξέρω, Ραφαέλο *(μικρή παύση, πίνει μια γουλιά ποτό)* Θέλω να ξεφορτωθείς τον Ρόμπερτ, μόλις φτάσετε στον αστέρα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Τι;(!)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Θέλω να ξεφορτωθείς τον Ρόμπερτ. Αν αυτό γίνει εδώ, θα καταλάβουν ότι πρόκειται για δολοφονία. Αν, όμως, γίνει στον αστέρα, θα το εκλάβουν πολύ πιο εύκολα ως... *(ειρωνικό χαμόγελο)* Ως ατύχημα, ας πούμε. Ξέρεις, τώρα, πώς είναι αυτά τα κοράκια, οι δημοσιογράφοι! Θα πέσουν να εξιχνιάσουν το τραγικό συμβάν, και ποιος γλυτώνει απ' τα νύχια τους μετά!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(προβληματισμένα και φοβισμένα)* Ναι... Βέβαια... Το φαντάζομαι...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «*Η ΕΛΠΙΔΑ*» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Γι' αυτό... Τέλος πάντων! Ας πιούμε ένα ακόμη ποτό στην υγεία της Ομάδας αποστολής στον αστέρα μας! *(γεμίζει ξανά τα δυο ποτήρια με ούισκι)* Στην υγεία σου, Ραφαέλο! *(τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους)*

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(διστακτικός και αναστατωμένος)* Θα... Θα χρειαστώ ένα πιστόλι.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (γέλια) Εννοείται, φίλε μου!... Εννοείται! Το θέμα είναι να ξέρεις και να το χρησιμοποιείς το πιστόλι! (γέλια) Αλήθεια... Ξέρεις;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (συνεσταλμένα) Ναι... Ξέρω.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Υπέροχα. Και, τώρα, κάτι ακόμα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (κοιτάζει, σαν χαμένος, στο κενό)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Στην ομάδα, θα φροντίσω να είναι και ο ηλικιωμένος γιατρός... Ο Σολομώντας...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Ο Σολομώντας;...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Ναι. Θέλω να το σκηνοθετήσεις έτσι, ώστε να φανεί ή ως ατύχημα ή ως ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα σ' αυτόν και τον Ρόμπερτ.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (σκύβει το κεφάλι του, αμίλητος)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Βασίζομαι επάνω σου. Η αναχώρηση θα γίνει αύριο στις έξι προ μεσημβρίας.

Έχεις χρόνο μέχρι τότε να ετοιμαστείς. Μπορείς να πηγαίνεις. Δεν σε χρειάζομαι άλλο, Ραφαέλο.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (κάνει να φύγει και ξαναεπιστρέφει) Χάρολντ...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Σ' ακούω, Ραφαέλο.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Πόσες πιθανότητες έχω να μην γυρίσω πίσω;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Κανείς δεν το ξέρει αυτό, για να απαντήσει με βεβαιότητα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (θλιμμένα) Σκέφτομαι την κόρη μου...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Έχεις έναν ισχυρό λόγο, επομένως, Αγαπητέ μου, να φροντίσεις να γυρίσεις πίσω. Τις περαιτέρω οδηγίες θα τις λάβεις από το Γραφείο Διαχείρισης Εκτάκτων Αναγκών, όσον αφορά τις μετρήσεις που πρέπει να γίνουν στο νερό και την ατμόσφαιρα, αλλά και για τη συγκομιδή των συνανθρώπων μας που μπορεί να είναι ακόμη εν ζωή. Αυτά. Από μένα, είσαι ελεύθερος... (τον χτυπάει στον ώμο φιλικά) Καλή επιτυχία!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (υπόκλιση) Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Κυβερνήτα.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-

ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
(χαμογελάει αυτάρεσκα) Είμαι σίγουρος, Ραφαέλο... Είμαι σίγουρος...
Άλλωστε, εσύ δεν με απογοήτευσες ποτέ

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ο ηλικιωμένος γιατρός, Σολομώντας, βρίσκει τον νεαρό κοσμοναύτη, Ρόμπερτ, να κοιτάζει μόνος του τη σελήνη από το φινιστρίνι, χαμένος στις σκέψεις του...)

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Εδώ είσαι, Ρόμπερτ;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
Ξυπνώντας απ' τον λήθαργο) Γεια σου, Σολομώντα. Τι κάνεις;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Καλά, παλικάρι μου. Έχεις
λίγο χρόνο; Θέλω να μιλήσουμε.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
Ευχαρίστως.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): (κάθεται και ανάβει την πίπα
του) Έχουμε εξελίξεις. Δεν ξέρω αν τις έμαθες.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ,
«Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Μάλλον
θα εννοείς ότι εσύ κι εγώ είμαστε στην ομάδα αποστολής για τον αστέρα.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Ναι. Αυτό εννοώ.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (μικρή παύση, κοιτάζει τον ηλικιωμένο επιστήμονα έντονα στα μάτια) Πάει κάπου ο νους σου, καλέ μου Σολομώντα;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): (βγάξει τον καπνό της πίπας) Φυσικά και πάει, Ρόμπερτ. (μικρή παύση) Στην εξόντωσή μας.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Πιστεύεις, δηλαδή, ότι ο Χάρολντ θέλει να μας εξοντώσει;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Εσύ δεν το πιστεύεις, Ρόμπερτ;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (βαθύς αναστεναγμός) Δυστυχώς... Το πιστεύω.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Γι' αυτό ήρθα. Κάτι πρέπει να κάνουμε. Οπωσδήποτε, η Μαρία Φρανκ είναι το «διακύβευμα»

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Η Μαρία σκοπεύει να χωρίσει με τον άντρα της, μέχρι να γυρίσω στον σταθμό. Αν, βέβαια, γυρίσω ποτέ από τον αστέρα... Μετά, θα είμαστε μαζί... Αγαπιόμαστε.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Άκου, παιδί μου. Ο Χάρολντ δεν θέλει μέσα στα πόδια του και τους δυο μας. Αυτός ο αισχρός συνεργάτης του, ο Ραφαέλο, είναι το «εκτελεστικό του όργανο» για να μας βγάλει από τη μέση.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(γλυκό-πικρο χαμόγελο)* Πρέπει, επομένως, να προλάβουμε να σκοτώσουμε τον Ραφαέλο, πριν προλάβει να μας σκοτώσει αυτός;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): *(χαμηλώνει το βλέμμα του στο πάτωμα)* Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω σκοτώσει ποτέ κανέναν. Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να ρίξω πρώτος τη μοιραία σφαίρα...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Κι αν τη ρίξω εγώ;...

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): *(μικρή παύση)* Το χέρι ενός νέου οπλίζεται πολύ πιο εύκολα από το χέρι ενός γέρου.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Επειδή αγαπάει περισσότερο τη ζωή από τον θάνατο;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): *(σηκώνεται όρθιος, με την πίπα στο χέρι)* Όταν ήμουν νέος, μου ήταν τρομερά δύσκολο να πιστέψω ότι κάποιος ασθενής μου πέθανε... Με τα χρόνια, συνειδητοποίησα ότι αυτό που φοβόμουν, στην πραγματικότητα, περισσότερο από όλους τους θανάτους, ήταν τον δικό μου θάνατο, και όχι τόσο τον θάνατο των ασθενών μου. Εγώ δεν ήθελα, σε καμία περίπτωση, να πεθάνω! Και έτρεμα... Έτρεμα από φόβο... Μίσος... Και οργή.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): *(σηκώνεται όρθιος, πλησιάζει τον ηλικιωμένο επιστήμονα και βάζει το χέρι του πάνω στον γεροντικό ώμο)* Αύριο αναχωρούμε για τον αστέρα, Σολομώντα. Μπορείς να μου βρεις, μέχρι αύριο, ένα πιστόλι;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (Σολομώντας): Έχω, πάντα, ένα στο κομο-
δίνο μου

(Οι δυο άντρες αλληλοκοιτάζονται συνωμοτικά για λίγα δευτερόλεπτα)
(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο γραφείο του Κυβερνήτη βλέπουμε καθισμένους τον νεαρό κοσμοναύτη, Ρόμπερτ, και τον υπάλληλο και στενό συνεργάτη του Κυβερνήτη, Ραφαέλο. Ακολουθεί διάλογος ανάμεσα στους τρεις άντρες...)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Σας κάλεσα, Κύριοι, γιατί πλησιάζει η ώρα της αναχώρησης για τον αστέρα μας. Δεν ξέρω πόσο έτοιμοι αισθάνεστε να αντικρίσετε, μετά από έξι μήνες, ό,τι αφήσαμε πίσω μας για να σωθούμε. Τα σπίτια μας, τους δικούς μας ανθρώπους, τις αναμνήσεις μας... Ξέρω ότι αυτό που θα αντικρίσετε δεν θα είναι και η καλύτερη εικόνα. Θα είναι τα συντρίμια ενός πολιτισμού... μιας ολόκληρης ζωής. Είμαι, όμως, υποχρεωμένος, ως Κυβερνήτης, να σας επιστήσω την προσοχή σ' αυτό που πρέπει να κάνετε (*με υποκριτικό στόμφο*) Πρέπει να φέρετε πίσω την ελπίδα και τη βεβαιότητα ότι θα επιστρέψουμε σύντομα στον αστέρα!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Δύσκολη βεβαιότητα, Κυβερνήτα. Αίολη ελπίδα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*): Προσωπικά, Κυβερνήτα, θα παλέψω με όλες μου τις δυνάμεις γι' αυτή την ελπίδα!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Σ' ευχαριστώ, Ραφαέλο.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Εγώ, πάλι, δεν πρόκειται να παλέψω.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (γουρλώνει τα μάτια του) Τι;!... Τι είπες, Ρόμπερτ;(!)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Είπα ότι δεν πρόκειται να κάνω πράξη αυτό που ζητάς, Χάρολντ. Αρνούμαι να φέρω πίσω τη βεβαιότητα που θέλεις. Για μένα, δεν υπάρχει καμία βεβαιότητα ότι θα επιστρέψουμε στον αστέρα για να στήσουμε ξανά, από την αρχή, τις ζωές μας. Ούτε αισθάνομαι ότι υπάρχουν επιζώντες, όπως λέτε. Ένα τεράστιο τοξικό σύννεφο κάλυψε κι έκρυσσε τα πάντα. Το ' 'χθες' ' σκεπάστηκε από πυκνή στάχτη. Μας έμεινε μονάχα ένα ' 'σήμερα' '. Πάνω σ' αυτό οφείλουμε να κάνουμε μια νέα αρχή...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (χάνοντας τον έλεγχο του εαυτού του) Τι είναι αυτά που λες! Καταλαβαίνεις, επιπλέον, σε ποιον τα λες;(!) Η αποστολή που αναλαμβάνουμε είναι... (τρέμοντας απ' τα νεύρα του) Είναι ιερή! Αμφισβητείς αυτά που λέει ο Κυβερνήτης μας;(!)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Ένας λόγος παραπάνω, τότε, να μην πιστεύω στην ιερότητα αυτής της αποστολής, Ραφαέλο!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (χτυπάει το χέρι του πάνω στο γραφείο) Αρκετά! Η αποστολή θα εκτελεστεί κατά γράμμα! Είναι δική μου διαταγή! Αναχωρείτε αύριο για τον αστέρα!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):

(γέρνοντας το κεφάλι και χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του) Δεν θ' αφήσω να εξοντώσετε οι δυο σας τον γερο-Σολομώντα...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Πώς(!) ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (σηκώνεται, εμφανώς ταραγμένος, από το γραφείο του. Βαδίζει πάνω-κάτω...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Αυτό που πάτε να κάνετε είναι μια καταδίκη απέναντι στην επιστήμη και την ανθρωπιά! Δεν σας έφταιξε σε τίποτα ο γιατρός!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Κυβερνήτα, ζητώ την άδειά σας να καταγραφούν στα πρακτικά οι δηλώσεις του Κυρίου Ρόμπερτ Σπένσερ!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (εξακολουθεί νευρικά να βαδίζει πάνω-κάτω...)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Κύριε Σπένσερ! Οφείλετε να διευκρινίσετε σε ποια εξόντωση αναφέρεστε και ποιανού την καταδίκη υπονοείτε!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Αναφέρομαι στη δική μου καταδίκη και εξόντωση (πέφτει ένα πέπλο σιωπής) Και μαζί με τη δική μου καταδίκη... Και στην καταδίκη όλων εκείνων που ριγούν από συγκίνηση τη νύχτα...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (σταματάει το πέρα-δώθε, μένει αποσβολωμένος)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (βλέποντας ότι χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια του) Τι ασυναρτησίες

είναι αυτές που λες, Συνάδελφε! Κύριε Κυβερνήτα!... Παρακαλώ πολύ να ανακαλέσετε, πάραυτα, τον Κύριο Σπένσερ στην τάξη! Δεν μπορεί να ακούγονται, εδώ μέσα, τέτοιοι παραλογισμοί!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (στρέφει το βλέμμα του στον Ραφαέλο) Βγες, σε παρακαλώ, έξω, Ραφαέλο. Θέλω να μείνω μόνος μου με τον Κύριο Σπένσερ.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Ραφαέλο*): (φεύγει με βαριά καρδιά)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Και τώρα οι δυο μας.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Περίμενα πολύ καιρό αυτή τη στιγμή.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Ουίσκι; (σηκώνεται για να βάλει ποτό).

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Ευχαριστώ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (γεμίζει τα ποτήρια) Κάποτε... Όταν ήμουν νέος... Είχα μια νοσηρή συνήθεια να θέλω να μιμηθώ σε όλα τον πατέρα μου (προσφέρει ένα ποτήρι στον *Ρόμπερτ*) Ο πατέρας μου... Ήταν πολύ σπουδαίος άνθρωπος, *Ρόμπερτ*... Την ίδια στιγμή, όμως, ήταν ένα τέρας... Ένα ανθρωπόμορφο τέρας... (κοιτάζει τον νεαρό μέσα στα μάτια) Ξέρεις τι θα πει ' 'τέρας' ', νεαρέ μου;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Ένας πατέρας άκαρδος, φαντάζομαι...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): *(πίνει μια ακόμη γουλιά ποτό, αποστρέφοντας το βλέμμα του απ' τον νεαρό άντρα)* Άκαρδος;... Κι όμως... Κάνεις λάθος, Ρόμπερτ. Δεν ήταν καθόλου άκαρδος πατέρας... Άλλωστε... Όλα τα τέρατα έχουν καρδιά.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): *(αμίλητος)*

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Ναι! Ναι! Καλά άκουσες! Τα τέρατα έχουν καρδιά, Αγαπητέ μου! Και προτάσσουν την καρδιά τους, κάθε φορά, για να σε αιχμαλωτίσουν... Για να σε παγιδεύσουν... Για να μην μπορέσεις ποτέ να ξεφύγεις από τη βαριά και ασήκωτη σκιά που ρίχνουν επάνω σου...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): *(διστακτικά)* Ήταν βαριά η σκιά του πατέρα σας;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): *(πα-ραμένει αμίλητος, κοιτάζοντας στο κενό, κρατώντας το ποτήρι στο χέρι)*

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): *(στον ίδιο διστακτικό τόνο)* Ωστόσο... Ο γιατρός δεν φταίει σε τίποτα, Χάρολντ...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): *(γυρίζει το κεφάλι του και κοιτάζει τον νεαρό)* Αναρωτήθηκες ποτέ, Ρόμπερτ... Θα μπορούσα να έχω σώσει τον πατέρα σου... Εγώ έδωσα εντολή στον Ραφαέλο να συμπεριλάβει στη λίστα τη μητέρα σου... Άσχετα αν αυτή προτίμησε, στο τέλος, να μην αφήσει το χέρι του άντρα της και να πεθάνει μαζί του.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-

ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
(θλιμμένα) Αυτά ανήκουν, πια, στο παρελθόν...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Δεν
μου κρατάς κακία, Ρόμπερτ;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
(συγκινημένος) Όχι.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (Με
εμφανή, πια, τα σημάδια ψυχικής αστάθειας) Ξέρεις γιατί το έκανα;...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ,
«Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (Αμίλητος
και συνειδητοποιώντας το μέγεθος της ψυχικής πάλης που λαμβάνει χώρα
μέσα στη ψυχή του Κυβερνήτη)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Το
έκανα για να σε ελευθερώσω, Ρόμπερτ... Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο
που πάλευα κι εγώ, όλα αυτά τα χρόνια, να ελευθερωθώ από τη σκιά
του πατέρα μου.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
(αμίλητος και συγκινημένος)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (στον
ίδιο τόνο ψυχικής αστάθειας) (γέλια) Ποιος, όμως, στ' αλήθεια, νιώθει
ελεύθερος, Ρόμπερτ; Ξέρεις κανέναν;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):
(Αμίλητος και βουρκωμένος)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Όποιος θέλει την ελευθερία του και είναι έτοιμος να λογοδοτήσει γι' αυτήν... Πρέπει... (διστάζει να συνεχίσει)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (Αμίλητος και βουρκωμένος)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Καμιά φορά... Κλείνω τα μάτια μου και... Ξέρεις τι λέω μέσα μου, Ρόμπερτ;... (μικρή παύση) Λέω ότι η ελευθερία είναι εδώ... Στον σταθμό... Ανάμεσα στ' αστέρια... Σ' αυτή τη σκοτεινή άβυσσο που μας περιβάλλει.

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (βουρκωμένος) Όταν ήμουν μικρός... Ονειρευόμουν να γίνω αστροναύτης.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (ειρωνικά) Και να που έγινες! (σηκώνει το ποτήρι για να πει, κοιτάζει αμίλητος στο κενό)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Με τη Μαρία Φρανκ... Αγαπιόμαστε.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (με ειρωνικό τόνο στη φωνή) Αλήθεια;... Αγαπιέστε;... Από πότε;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (σκουπίζοντας τα μάτια του) Σε παρακαλώ, Χάρολντ... Να σεβαστείς την απόφασή μας να ζήσουμε μαζί με τη Μαρία.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*):
(σκέφτεται για λίγο, ύστερα ξεσπάει σε άγρια γέλια) Την... Την απόφασή
σας!... Με τη Μαρία!... Χα! Χα! Χα!. Να σεβαστώ την απόφασή σας να
ζήσετε μαζί! Με τη Μαρία! Χα!... Χα!... Χα!... Ω!... Ω! Χα!... Χα!... Χα!...
Την απόφασή σας να ζήσετε μαζί! Με τη Μαρία! Χα!... Χα!... Χα! (αφήνει
το ποτήρι του και αποχωρεί, μέσα στο άγριο παραλήρημά του)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ,
«Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (μένει
μόνος και ταραγμένος)

(χαμηλώνει ο φωτισμός στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Με χαμηλωμένο φωτισμό διεξάγεται μυστική συνάντηση, στον διαστημικό
σταθμό «Η ΕΛΠΙΔΑ», ανάμεσα στο νεαρό κοσμοναύτη, Ρόμπερτ Σπένσερ,
και την σύμβουλο του Κυβερνήτη, Μαρία Φρανκ...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): (σε
συνωμοτικό τόνο στη φωνή) Μαρία... Ήρθες;

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Τι συμβαίνει,
Ρόμπερτ; Γιατί με κάλεσες τέτοια ώρα;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Τα
πράγματα είναι πολύ σοβαρά, Μαρία... Δεν έχουμε χρόνο...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): Τι συμβαίνει,
Ρόμπερτ!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Πριν από λίγα λεπτά, είχα μια συζήτηση με τον Χάρολντ...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Και λοιπόν;... Τι έγινε;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Μαρία... Ο Κυβερνήτης μας... Είναι άρρωστος.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Άρρωστος;...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (την κοιτάζει για λίγα δευτερόλεπτα έντονα στα μάτια) Άρρωστος ψυχικά.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): (φωνάζοντας δυνατά) Άρρωστος ψυχικά;(!)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Σςς! (της κλείνει το στόμα με το χέρι του) Δεν πρέπει να φωνάζουμε... Θα μας ακούσουν...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): (ψιθυριστά) Τι σου είπε;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): (θλιμμένα) Μου είπε ότι άφησε τον πατέρα μου να χαθεί στον αστέρα, μόνο και μόνο για να μπορέσω εγώ να ελευθερωθώ από τη 'βαριά' πατρική σκιά. Μου είπε ότι το ίδιο ένιωθε κι εκείνος για τον δικό του πατέρα, τον οποίο και

χαρκτήρισε "τέρας". Ότι η αποστολή στον αστέρα είναι διαταγή και θα εκτελεστεί πάση θυσία (μικρή παύση, της πιάνει τα χέρια) Μαρία... Πρέπει να το πάρουμε απόφαση. Ο αστέρας είναι μια χαμένη υπόθεση (μικρή παύση) Δεν υπάρχει, πια, ζωή εκεί! Χάθηκαν όλα! Ούτε επιζήσαντες υπάρχουν! Μας λένε ψέματα! Θέλει να μας στείλει στον αστέρα, δήθεν ως αποστολή, αλλά αυτό που επιθυμεί είναι την εξόντωσή μας! Την εξόντωση τη δική μου και του ηλικιωμένου γιατρού, του Σολομώντα! (μικρή παύση) Είμαστε, βλέπεις, εμπόδιο στα παράλογα σχέδια του... Βάζει μέσα στην ομάδα αποστολής και τον Ραφαέλο, μόνο και μόνο για να μας ξεκάνει... Κι ύστερα να πούνε στους δημοσιογράφους του σταθμού... (φωνάζοντας δυνατά) Ότι πρόκειται για ατύχημα!

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Μαρία): (του κλείνει το στόμα) Σςς! Ηρέμησε, αγάπη μου... Ηρέμησε...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Με συγχωρείς, Μαρία... Είμαι πολύ αναστατωμένος.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Μαρία): Τι προτείνεις να κάνουμε;

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Τον απείλησα, λέγοντάς του ότι δεν θα τον αφήσω να κάνει κακό στον γιατρό. Του είπα, επίσης, ότι αγαπιόμαστε...

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (Μαρία): Ω, Ρόμπερτ! Τι παιδί που είσαι! Δεν έπρεπε! Θα μας εκδικηθεί, τώρα, γι' αυτό, ο Χάρολντ! Είναι αδίστακτος!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): Όχι...

Όχι... Δεν θα τον αφήσω, Μαρία... Δεν θα τον αφήσω να πειράξει ούτε μια τρίχα απ' τα μαλλιά σου... Στ' ορκίζομαι... Σ' αγαπώ... (την αγκαλιάζει)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): (ταραγμένη, μεσ' την αγκαλιά του) Και εάν προσπαθήσουν να σε σκοτώσουν εδώ, Ρόμπερτ... Στον σταθμό...

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «**Η ΕΛΠΙΔΑ**» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**): Γι' αυτό σε κάλεσα, Μαρία, τέτοια ώρα... Έχω ένα σχέδιο να σου πω... (μικρή παύση) Άκουσέ με, λοιπόν, προσεχτικά...

(σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ο ηλικιωμένος γιατρός κάθεται στο γραφείο του, στον διαστημικό σταθμό, και διαβάζει ένα ιατρικό σύγγραμμα. Ακούμε χτύπους στην πόρτα και, ξαφνικά, στη σκηνή εισέρχεται ο Ραφαέλο)

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): (έκπληκτος) Ραφαέλο! Είσαι ακόμη ξύπνιος τέτοια ώρα;(!) Είναι πολύ αργά.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): (ενοχικά) Ναι... Έχεις δίκιο, Σολομώντα... Ωστόσο... Αύριο, αναχωρούμε για τον αστέρα... Ήθελα να δω, λοιπόν, αν είσαι έτοιμος κι αν όλα είναι εντάξει.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): (ειρωνικά) Μμμ... Αγωνιάς, βλέπω, Ραφαέλο. Δεν θέλεις να απογοητεύσεις τον Κυβερνήτη μας... Αν και...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Αν και;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): *(μικρή παύση)* Μαζί το καταστρώσατε το άθλιο σχέδιό σας; Καλά... Εγώ και ο Ρόμπερτ... Το καταλαβαίνω... Είμαστε εμπόδιο στον δρόμο σας... Η καημένη η Μαρία, όμως, τι σας έφταιξε και την βάλατε στο μάτι; *(μικρή παύση)* Έχεις μια μικρή κόρη, Ραφαέλο. Τη Ρεβέκκα. Σκέψου την κόρη σου!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(εκνευρισμένα)* Μην την ανακατεύεις την κόρη μου, γέρο-Σολομώντα! Ακούς;(!) Άφησε ήσυχη τη Ρεβέκκα!

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Και εσύ ν' αφήσεις ήσυχους την Μαρία και τον Ρόμπερτ να κάνουν τη ζωή τους! Αγαπιούνται! *(μικρή παύση)* Που να με πάρει ο διάβολος! Τόσο ξεχασμένη έννοια είναι, πλέον, η αγάπη;(!)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(χαμηλώνει θλιμμένα το βλέμμα του στο πάτωμα)*

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Έχασες τη γυναίκα σου στον αστέρα, Ραφαέλο! Ο Ρόμπερτ έχασε την κοπέλα του, τη Νάντια, και τους γονείς του! Η Μαρία προσπαθεί, όλον αυτόν τον καιρό, ν' αναπνεύσει μέσα σ' έναν γάμο που της προκαλεί ασφυξία! *(μικρή παύση)* Όλοι κάτι χάσαμε... Όλοι κάτι αφήσαμε πίσω μας για να 'ρθουμε εδώ... Δεν φτάνει τόσος πόνος; Τόση απώλεια; Πρέπει να βάψουμε τα χέρια μας και με άλλο αίμα;(!) Και, μάλιστα, για έναν Κυβερνήτη, που τον έχει πνίξει η αλαζονεία και το άρρωστο πάθος του για εξουσία;(!) *(μικρή παύση)* Δεν είναι κρίμα, Ραφαέλο; (!) Πες μου! Δεν είναι κρίμα;(!)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(θλιμμένα)* Σολομώντα... Είσαι σοφός άνθρωπος. Έπρεπε να έχεις καταλάβει τι συμβαίνει...

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Τι να καταλάβω, Ραφαέλο;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(βουρ-κωμένο βλέμμα)* Ο Χάρολντ με απειλεί... Όλο αυτό το διάστημα δέχομαι απειλές για τη ζωή μου και τη ζωή της κόρης μου... Η πίεση είναι πολύ μεγάλη, Σολομώντα *(καλύπτει το πρόσωπό του με τα χέρια του και ξεσπά σε αναφιλητά)* Πολύ μεγάλη...

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): *(έκπληκτος)* Ραφαέλο! *(τον αγκαλιάζει φιλικά από τους ώμους για να τον παρηγορήσει)* Μην κλαις, παλικάρι μου... Όλοι είμαστε πιεσμένοι... Όλοι ζούμε κάτι πρωτόγνωρο... Κάτι που και η επιστήμη δεν μπορεί να το ερμηνεύσει, χωρίς τη συνδρομή της καρδιάς... *(μικρή παύση)* Άνοιξε την καρδιά σου, Ραφαέλο... Άνοιξέ την, για να το δεχτείς...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(σφίγει, συγκινημένος, το χέρι του ηλικιωμένου γιατρού)* Πάντοτε έλεγα ότι είσαι καλός άνθρωπος, Σολομώντα... Η αλήθεια είναι ότι ο Χάρολντ μού ζήτησε να σκοτώσω εσένα και τον Ρόμπερτ... Λυπάμαι πολύ... Λυπάμαι για όλα.

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): Δεν έχουμε άλλο χρόνο. Πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας! Και να σταματήσουμε τον Χάρολντ, πριν είναι αργά!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): *(προβληματισμένος και φοβισμένος)* Πώς θα γίνει, όμως, αυτό; Πώς θα φέρουμε αντίρρηση στα άρρωστα σχέδιά του;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): *(βαδίζει, για λίγα λεπτά, πάνω-κάτω, στη σκηνή. Σταματάει, ξαφνικά, και χαμογελάει αυτάρεσκα)* Μμμ... Έχω ένα σχέδιο...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Σχέδιο; Τι σχέδιο, Σολομώντα;

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (**Σολομώντας**): *(εξακολουθώντας να χαμογελάει αυτάρεσκα)* Ραφαέλο... Πες μου κάτι. Η μικρή σου κόρη, η Ρεβέκκα... Είναι καλή ηθοποιός;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Ραφαέλο**): Τι;(!)

(σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Η μικρή κόρη του Ραφαέλο μπαίνει διστακτικά στο γραφείο του Κυβερνήτη, κρατώντας την κούκλα της στην αγκαλιά της. Βρίσκει τον Κυβερνήτη να κοιμάται, με το κεφάλι γερμένο πάνω στο γραφείο του. Σε μια άκρη της σκηνής βλέπουμε πεσμένο ανάσκελα τον πατέρα της, τον Ραφαέλο, με τα μάτια κλειστά)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Κύριε Χάρολντ... *(τον χτυπάει απαλά στην πλάτη για να ξυπνήσει)* Κύριε Χάρολντ... Ξυπνήστε, Κύριε Χάρολντ...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): *(ξυπνάει και βλέπει έκπληκτος τη μικρή Ρεβέκκα)* Ρεβέκκα!... Τι κάνεις εδώ; Γιατί δεν κοιμάσαι, μικρή μου; Πού είναι ο μπαμπάς σου;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): Ο μπαμπάς μου λιποθύμησε... Μπορεί και να πέθανε.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Τι;... Πού είναι;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): *(δείχνει με το δάκτυλό της τον πατέρα της να κείται σε μια άκρη*

της σκηνης) Εκεί. Τον χτυπάω αλλά δεν ξυπνάει... (μικρή παύση, έτοιμη να βάλει τα κλάματα) Δεν θέλω να πεθάνει ο μπαμπάς μου...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (την αγκαλιάζει στοργικά) Ω! Φυσικά και όχι! Το πολύ-πολύ να με βοηθήσεις να τον σηκώσουμε λιγάκι! (γελάει για να την κάνει να μην κλάψει) Για να δω τα μπρατσάκια σου... Α! Μα, εσύ είσαι πολύ δυνατό κορίτσι! (την πιάνει από το χεράκι και πλησιάζουν το σώμα του Ραφαέλο που κείτεται στο πάτωμα. Ο Κυβερνήτης σκύβει πάνω από το κεφάλι του συνεργάτη του και, χτυπώντας ελαφρά το μάγουλό του, προσπαθεί να τον συνεφέρει) Ραφαέλο... Ραφαέλο... Ξύπνα, Ραφαέλο... (φωνάζοντας δυνατά) Ραφαέλο! Ραφαέλο! Ξύπνα! (στρέφεται προς τη μικρή Ρεβέκκα) Μη φοβάσαι, μικρή μου... Θα ξυπνήσει ο μπαμπάς... (φωνάζοντας ξανά δυνατά) Ραφαέλο!

(Ο ηλικιωμένος γιατρός, Σολομώντας, μαζί με τον νεαρό κοσμοναύτη, Ρόμπερτ, έρχονται κρυφά πίσω από την πλάτη του Κυβερνήτη και τον ακινητοποιούν. Εκείνος αντιδρά, προσπαθώντας να ξεφύγει. Ο Ρόμπερτ τον κρατά από τα χέρια και ο Σολομώντας από τα πόδια. Τον σέρνουν και το δένουν πισθάγκωνα στην καρέκλα του γραφείου του.

Ο Ραφαέλο σηκώνεται, πιάνει το χέρι της κόρης του και παρακολουθούν, τώρα, τη σκηνή, αμέτοχοι)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): Αφήστε με! Αφήστε με! Θα μου το πληρώσετε ακριβά όλοι σας!... Ραφαέλο! Δεν ντράπηκες να βάλεις την κόρη σου να παίξει θέατρο, για να με αποπλανήσει(!) Κι εσύ, Σολομώντα!... Εσύ που ήσουν φίλος μου!... Δεν το περίμενα αυτό από σένα!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (**Σολομώντας**): Το ίδιο θα έλεγα κι εγώ για σένα, Χάρολντ!

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (**Ρόμπερτ**):

Νομίζω ότι είμαστε εντάξει (ελέγχει το σκοινί και το δέσιμο των άκρων του Κυβερνήτη) Λυπούμαστε πολύ για την ταλαιπωρία, Κυβερνήτα, αλλά θα εξαρτηθεί από σένα αν θα κρατήσει πολύ ή λίγο αυτή η δοκιμασία.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Αλίμονο... Είστε δυο ακριβοπληρωμένα καθάρματα... Ποιος σας έβαλε να μου το κάνετε αυτό;(!) (στρέφεται προς τον Ραφαέλο) Ραφαέλο... Εσύ ήσουν, πάντα, υποτακτικός... Λύσε με, σε παρακαλώ (ο Ραφαέλο τον κοιτάζει ασυγκίνητος)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (Σολομώντας): Ποιος μας έβαλε να το κάνουμε αυτό;(!) Μα, φυσικά, η συνείδησή μας, Χάρολντ! Και το αίσθημα δικαίου που μας διακατέχει!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): (ειρωνικά) Η συνείδησή σας!... Η συνείδησή σας σας κάνει να συμπεριφέρεστε με τέτοια απρέπεια στον Κυβερνήτη σας;(!) Και ποιο είναι αυτό το αίσθημα δικαίου που θέλει έναν Κυβερνήτη, που πάλεψε και παλεύει για την σωτηρία του λαού του, να δέχεται μια τέτοια ατιμωτική ανταμοιβή;(!) (μικρή παύση) Λύστε με αμέσως τώρα! Σας διατάζω!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (Σολομώντας): Θα σε λύσουμε, Χάρολντ, μόλις πάψεις να φλυαρείς. Λοιπόν! Έχουμε και λέμε! (κοιτάζει με υπονοούμενο τρόπο τον Ρόμπερτ)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ): (παίρνει τον λόγο) Κυβερνήτα, για να σε λύσουμε, πρέπει να μας δώσεις όρκο ότι θα τηρήσεις αυτά που θα συμφωνήσουμε εδώ και τώρα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Ω, Θεέ μου! Είστε τρελοί! (προσπαθεί να λύσει τα χέρια του, αλλά φυσικά αυτό είναι αδύνατον)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ):
Πρώτος όρος συμφωνίας: Βγαίνεις και δηλώνεις ενώπιον των κατοίκων
του διαστημικού σταθμού, «Η ΕΛΠΙΔΑ», ότι ο αστέρας, από νέα στοιχεία
που ήρθαν στο φως, έχει καταστραφεί ολοσχερώς, οπότε και είναι μάταιη,
αλλά και άκρως επικίνδυνη, κάθε αποστολή για εύρεση επιζήσαντων.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): (κάνει
απεγνωσμένες απόπειρες να λυθεί από τα δεσμά του)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (Σολομώντας): Όρος
δεύτερος, φίλε Χάρολντ! Ανακοινώνεις την παραίτησή σου από τη θέση
του Κυβερνήτη του σταθμού.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Τι;(!)
Μα... Αυτό είναι άνω ποταμών!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (Σολομώντας): Ήσουν
Κυβερνήτης του αστέρα για τρεις θητείες, Αγαπητέ μου. Τώρα τα πράγματα
άλλαξαν. Η ζωή μας στήνεται σε νέες βάσεις, και ένας νέος άνθρωπος
πρέπει να σε διαδεχτεί.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Και
ποιος είναι αυτός ο νέος άνθρωπος που πρέπει να με διαδεχτεί;(!) Μή-
πως τον βρήκατε ήδη, για να τον πείτε και σε μένα;(!) Πού να με πάρει ο
διάολος! (παλεύει να λύσει τα σχοινιά από τα χέρια του)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘ-
ΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (Ρόμπερτ):
(συνεσταλμένα) Εγώ είμαι αυτός.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (Χάρολντ): Εσύ;(!)
(στρέφεται προς τον ηλικιωμένο γιατρό) Σολομώντα, τι είναι αυτά που
λέει ο Ρόμπερτ;(!)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (*Σολομώντας*): Και, όμως, έτσι είναι, Χάρολντ. Θα ορίσεις τον Ρόμπερτ Σπένσερ διάδοχό σου στη διακυβέρνηση. Με τη Μαρία Φρανκ στο πλευρό του, ο Ρόμπερτ, ως νέος και ικανός που είναι, θα φέρει την αλλαγή στους κατοίκους της «ΕΛΠΙΔΑΣ», καθώς και τη δύναμη για να συνεχίσουν να ζουν και να ονειρεύονται, αυτοί και τα παιδιά τους. Τα παιδιά όλων μας...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Κι εγώ σας λέω ότι πλανάσθε πλάνην οικτράν! Όσο και να το κρατάτε δεμένο το γέρικο σκυλί, δεν ξόφλησε ακόμα και θα σας το αποδείξει! (*άλλη μια ανεπιτυχής προσπάθεια να λυθεί από τα δεσμά του*)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Εννοείται ότι δεν ξόφλησες, Χάρολντ. Θα σταθείς δίπλα μου. Θα γίνεις ο πιο έμπιστος σύμβουλός μου. Το στήριγμά μου στα εύκολα και τα δύσκολα της διακυβέρνησης του σταθμού

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (*Σολομώντας*): Και όσο για μένα, Κύριοι! (*με εύθυμη διάθεση*) Που είμαι, ομολογουμένως, το πιο γέρικο σκυλί εδώ μέσα! (*γέλια*) Όρος τρίτος και απαράβατος! Θα μου χαρίζεις, που και που, τη συντροφιά σου, Χάρολντ, πίνοντας το αγαπημένο μας ρούμι και διασταυρώνοντας τα ξίφη μας για το αν η επιστήμη υπηρετεί την εξουσία ή η εξουσία σέρνεται στο άρμα της επιστήμης! Λοιπόν!... Τι έχεις να πεις για όλα αυτά, φίλε μου;(!)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): Λέω ότι η μετάβαση από τον αστέρα στον διαστημικό σταθμό σάς έχει αποτρελάνει! (*και άλλη απόπειρα να λυθεί, χωρίς επιτυχία*)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (*Σολομώντας*): Εξακολουθείς, επομένως, να μας θεωρείς τρελούς; (*κάνει νεύμα στη μικρή Ρεβέκκα, που στέκει λίγο πιο πέρα με τον πατέρα της, τον Ραφαέλο, να επέμβει*)

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ (ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ») (**Ρεβέκκα**): (αφήνει το χέρι του πατέρα της, πλησιάζει τον δεμένο Κυβερνήτη, στέκεται απέναντί του, λυγίζει τα γόνατά της και τον κοιτάζει κατάματα) Κύριε Χάρολντ... Δεν θέλω να στείλετε τον μπαμπά μου στον αστέρα... Δεν θέλω να στείλετε κανέναν άνθρωπο στον αστέρα... Θέλω να μας αφήσετε να ζήσουμε εδώ... Ειρηνικά... Στον σταθμό... Εδώ είναι το σπίτι μας... Εδώ χαιρετάμε τη μαμά μου, κάθε μέρα, με τον μπαμπά.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (θλιμμένος και σκεπτικός) Ο αστέρας μας... Ο όμορφος αστέρας μας... (μικρή παύση) Πόσες πίκρες... Πόσες χαρές... Πόσες χαμένες μάχες... Πόσες κερδισμένες ευκαιρίες... Όλα τέλειωσαν ... Όλα άλλαξαν... (μικρή παύση) Έχεις δίκιο, μικρή μου... Έχεις δίκιο (ρίχνει το βλέμμα του στον γιατρό, τον Ρόμπερτ και τον Ραφαέλο) Το σπίτι μας, πια, είναι εδώ... Στον σταθμό... Και ο σταθμός χρειάζεται καινούριο κυβερνήτη.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (**Σολομώντας**): (ο γιατρός κάνει νόημα στον Ραφαέλο να λύσει τα χέρια και τα πόδια του Κυβερνήτη. Στη σκηνή μπαίνει, με ορμή, η Μαρία Φρανκ)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (**Μαρία**): Μια στιγμή! Αφήστε τον! Θα τον λύσω εγώ! (γονατίζει μπροστά στον Κυβερνήτη, παίρνει με σεβασμό τα χέρια του και λύνει τα δεσμά του, απελευθερώνοντας και τα πόδια του) Είσαι ελεύθερος, Χάρολντ (σηκώνεται όρθια και δίνει το χέρι της για να τον βοηθήσει να σηκωθεί)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (**Χάρολντ**): (πιάνει το χέρι της, την κοιτάζει για λίγα λεπτά μέσα στα μάτια και σηκώνεται όρθιος) Ευχαριστώ...

(σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Βλέπουμε τον νεαρό κοσμοναύτη, Ρόμπερτ Σπένσερ, να κοιτάζει από το φινιστρίνι τη σελήνη. Ακούμε τον μονόλογό του προς το κοινό...)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, «Η ΕΛΠΙΔΑ» - ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ) (*Ρόμπερτ*): Ο αστέρας μας, τελικά, ξεθώριασε, σαν μια παλιά φωτογραφία, σαν μια ανάμνηση βγαλμένη από το παρελθόν. Δεν γυρίσαμε, ποτέ ξανά, πίσω... Όπως δεν γυρίζει να κοιτάξει πίσω ο ερωτευμένος το αντικείμενο του πόθου του, τη στιγμή που το εγκαταλείπει, από τον φόβο μη και ενδώσει... (*μικρή παύση*) Ο πρώην Κυβερνήτης, ο Χάρολντ, σεβάστηκε απόλυτα την απόφασή μας. Η αποστολή ματαιώθηκε, την ίδια κιόλας μέρα, και ο Ραφαέλο δεν έβαψε, τελικά, τα χέρια του με αίμα. Με το αίμα το δικό μου και του ηλικιωμένου γιατρού, του Σολομώντα, όπως τον εκβίαζε και τον απειλούσε να πράξει ο Χάρολντ. Οι σχέσεις των δύο ανδρών αποκαταστάθηκαν γρήγορα. Από τότε, περνούν, σχεδόν κάθε μέρα, τον χρόνο τους, συζητώντας και μη καταλήγοντας πουθενά, τις περισσότερες φορές. Ο γιατρός είναι πεισματάρης και ξεροκέφαλος, αλλά και ο Χάρολντ δεν πάει πίσω! (*γελάει, μικρή παύση*) Έτσι, όμως, είναι οι κουβέντες των ηλικιωμένων... Δεν καταλήγουν πουθενά, καθώς ο αιφνίδιος θάνατος καρδοκεί, πάντα, σε κάθε στροφή του δρόμου, για να τερματίσει ο ίδιος μια φράση ή μια λέξη που έμεινε μετέωρη... (*μικρή παύση, σηκώνεται όρθιος*) Η Μαρία Φρανκ έγινε το άλλο μου μισό... Έγινε συνοδοιπόρος μου στη διακυβέρνηση του σταθμού, μιας και ορίστηκε εγώ ο νέος Κυβερνήτης...

(η Μαρία Φρανκ μπαίνει χαμογελαστή στη σκηνή και στέκεται στο πλάι του Ρόμπερτ, πιάνοντας το χέρι του. Ο νεαρός κοσμοναύτης συνεχίζει τον μονόλογό του)

Περπατάμε μαζί, κάθε μέρα, στην απεραντοσύνη ενός σύμπαντος, που δεν ξέρουμε παρά ένα απειροελάχιστο μέρος του. Η ζωή μας εδώ δεν θυμίζει σε τίποτα τον πρότερο βίο μας (*μικρή παύση*) Όμως... Οι φωνές

των παιδιών... Όταν τρέχουν, πάνω-κάτω, στους διαδρόμους του σταθμού, γελώντας δυνατά... Με κάνουν τότε να σκέφτομαι ότι αυτό που ζούμε εδώ... (μικρή παύση) Ναι... Είναι... ΖΩΗ.

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ (*Μαρία*): (χαμογελαστή) Σίγουρα είναι «Ζωή», καλέ μου... Είναι «Ελπίδα»... Είναι «Νίκη» (φιλάει τον αγαπημένο της στο μάγουλο)

(στη σκηνή μπαίνει και ο ηλικιωμένος γιατρός)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ (ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ) (*Σολομώντας*): (χαριτολογώντας και αγκαλιάζοντας τον Ρόμπερτ και την Μαρία) Ω! Ναι! Ναι!... Για μένα, παιδιά μου, που είμαι ένα βήμα πριν τον τάφο, σίγουρα είναι «Νίκη» η εγκατάστασή μας εδώ, στον διαστημικό σταθμό, «Η ΕΛΠΙΔΑ»! Μου έμελε να το ζήσω κι αυτό στα γεράματά μου! (γελάει) Όμως... Το "γέρικο σκυλί" δεν φοβάται τον θάνατο... Όπως τ' αστέρια γεννιούνται και πεθαίνουν μέσα στο άπειρο... Μέσα στο άπειρο γεννιόμαστε και πεθαίνουμε κι εμείς κάθε μέρα... (μικρή παύση, κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι του, στον Ρόμπερτ και την Μαρία) Ναι... Ναι, παιδιά μου... Κάθε μέρα... Γεννιόμαστε και πεθαίνουμε

(στη σκηνή μπαίνει, τώρα, ο πρώην Κυβερνήτης, ο Χάρολντ)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗ, «ΕΞΟΔΟΣ») (*Χάρολντ*): (αγκαλιάζει τον φίλο του, τον ηλικιωμένο γιατρό, Σολομώντα) Έχεις δίκιο, Σολομώντα... Σ' αυτό το τόσο σκοτεινό... Και συνάμα, τόσο φωτεινό σύμπαν... Διαγράφεται η μικρή αιμάτινη κουκίδα μας... (μικρή παύση) Και δεν ξέρω, φίλοι μου, εάν, μέχρι το τέλος της ζωής μας, ακούμε στ' αυτιά μας τη φωνή του Θεού ή τον συριγμό του διαβόλου... Σίγουρα, όμως, ακούμε τον ήχο ενός φευγαλέου ανέμου... Ενός υπόκωφου και φευγαλέου ανέμου... Που περνάει κάτω από τα πόδια μας... Γλιστράει μέσα στα σπλάχνα μας... Και χάνεται στα έγκατα της ύπαρξής μας... (μικρή παύση) Κι αυτό! Ναι! (φωνάζοντας δυνατά) ΕΙΝΑΙ ΖΩΗ!!

*(Στη σκηνή εισέρχονται, σιγά-σιγά, ένας-ένας, οι ηθοποιοί και παρατάσσονται, δίνοντας τα χέρια, σε μια ανθρώπινη αλυσίδα.
Ο πατέρας, η μητέρα του Ρόμπερτ, η κοπέλα του, η Νάντια... Οι νεκροί σμίγουν, ξανά, με τους ζωντανούς.
Μπροστά από όλους γονατίζει η μικρή Ρεβέκκα, κρατώντας στην αγκαλιά της την κούκλα της...
Χαμηλώνει ο φωτισμός της σκηνής
Ο σταθμός γεμίζει, αίφνης, από λαμπερά αστέρια)*

ΤΕΛΟΣ

Η Ελένη Σεμερτζίδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Είναι Ιατρική Βιβλιοθηκονόμος και Δρ. Λογοτεχνίας. Αρκετά μυθιστορήματά της έχουν δημοσιευτεί ηλεκτρονικά στο διαδίκτυο και θεατρικά της έργα έχουν ανεβεί από θεατρικές ομάδες σε Ελλάδα και Κύπρο. Αρθρογραφεί σε επιστημονικά και λογοτεχνικά περιοδικά, στην εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», καθώς και στο «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΟΡΟΥΜ ΔΙΑΝΟΗΣΗΣ».

Έργα της στις ηλεκτρονικές σελίδες:

<http://www.elenisemer.blogspot.com>

<http://www.seeleni.blogspot.com>

<http://www.etp.gr>

<http://www.wif.gr>

Κυκλοφορούν στα Βιβλιοπωλεία τα έργα της:

1. «Η κατσίκα που έγινε τράγος»: μυθιστόρημα
2. «Η κυρία Βιολάνς»: μυθιστόρημα
3. «Η λογοτεχνική μορφή και ο ρόλος του εφημέριου, στο έργο του Γάλλου συγγραφέα, Ζωρζ Μπερνανός»
4. «Λοξές ωδές»: ποιητική συλλογή
5. «Σε μια αλλοτινή μητέρα»: ποιητική συλλογή
6. «Σε ένα ξέφωτο»: ποιητική συλλογή
7. «Στο χρόνο του μυαλού» μυθιστόρημα
8. «Το πρώτο χάραμα»: μυθιστόρημα
9. «Το φαράγγι και ο θρύλος»: μυθιστόρημα
10. «Ουδείς αναντικατάστατος»: μυθιστόρημα
11. «Αναζητώντας την ελεύθερη αναζήτηση»: μυθιστόρημα
12. «Μυθιστορήματα (τριλογία): Το φάντασμα του πέτρινου φάρου, Πογκρόμ, Ροδόσταυρος»
13. «ΣΕΛΗΝΗ-ΕΚΑΤΗ-ΑΡΤΕΜΙΣ»: μυθιστόρημα
14. «Ερημία»: μυθιστόρημα
15. «Χαμένη Ατλαντίδα»: μυθιστόρημα
16. «ΑΝΑΜΟΝΗ»: ποιητική συλλογή

Θεατρικά έργα της στο Διαδίκτυο:

- «ΣΑΝ ΠΑΛΙΑ ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ»
<http://www.etp.gr/etp/images/pdf/san%20palia%20fusarmonika.pdf>
- «Η ΜΑΥΡΗ ΤΡΥΠΙΑ»
<http://www.etp.gr/etp/images/pdf/mauri%20trupa.pdf>
- «ΘΥΡΟΞΙΝΗ»
<http://www.etp.gr/etp/images/pdf/thuroksini.pdf>
- «ΤΑ ΛΕΜΕ ... ΑΥΡΙΟ!»
<http://www.etp.gr/etp/media/theatriko-ergo-ta-leme-aurio.pdf>
- «Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ»
<http://www.etp.gr/etp/eleni-semertziou-i-parastasi2.pdf>
- «Η ΜΑΜΑ ΜΑΣ, ΤΟ ΘΗΛΥΚΟ!!»
<http://www.etp.gr/etp/theatriko-ergo-i-mama-mas-to-thiliko.pdf>
- «ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ»
<http://www.etp.gr/etp/index.php/2009-03-04-15-16-33>
- «Ο ΕΡΩΜΕΝΟΣ»
http://www.etp.gr/etp/images/_%CE%98%CE%95%CE%91%CE%A4%CE%A1%CE%99%CE%9A%CE%9F%20%CE%9C%CE%95%20%CE%95%CE%9D%CE%91%20%CE%A0%CE%A1%CE%9F%CE%A3%CE%A9%CE%A0%CE%9F.pdf
- «ΠΟΓΚΡΟΜ»
<http://www.etp.gr/etp/images/pogrom.pdf>
- «ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ANNA MANIANI»
<http://www.etp.gr/etp/index.php/2009-03-04-15-16-33>
- «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΤΡΙΝΟΥ ΦΑΡΟΥ»
http://www.etp.gr/etp/images/M_images/to%20fantasma%20tou%20petrinou%20farou.pdf
- «Ο ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ»
<http://www.etp.gr/etp/images/rodostauros.pdf>
- «ΕΝΤΑΥΘΑ»
<http://www.etp.gr/etp/images/entaftha.doc>

